

M E N E K Ü L T E K

*„Ha a te atyádfia elszegényedik, és keze erőtlenné lesz melletted,
segítsd meg őt, akár jövevény, akár zsellér,
hogy megélhessen melletted.”*

Mózes 3. könyve 25,35

KALENDÁRIUM
JÚNIUS – SZENT IVÁN HAVA –
NYÁRELŐ HAVA

Június 5. – Környezetvédelmi Világnap

„Aki elbocsátja a forrásokat a völgyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek között, hogy megittassák a mező minden állatát... Aki füvet sarjaszt a barmoknak és növényeket az emberek hasznára, hogy eledelt vegyenek a földből...” (Zsoltárok 104,10-11. 14)

Június 7. Június első vasárnapja – Pedagógusnap

„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!” (1Korinthus 16,14)

Június 8. – Medárd

A néphagyomány szerint, ha ezen a napon esik, csapadékos, ha nem esik az eső, száraz nyár következik.

„Megnyitja néked az Úr az ő drága kincsesházát, az eget, hogy esőt adjon a te földednek alkalmas időben, és megáldja kezdednek minden munkáját. Kölcsönt adsz sok népeknek, és te nem veszel fel kölcsönt.” (5Mózes 28,12)

Június 8. – 310 esztendeje, e napon jelent meg a Mercurius Hungaricus, az első magyarországi hírlap

A II. Rákóczi Ferenc által vezetett szabadságharc felhivatalos tájékoztatója volt a magyar függetlenségi háború eseményeiről a külföld felé, főképp ezért latin nyelven jelent meg.

Június 16. – A Független Magyarország Napja

„...egyszer minden száz évben talpra állunk kínzóink ellen. Bármilyen következik, boldogság, hogy megértem...” (Faludy György)

Június 18. – 125 esztendeje, e napon született Ferenczy Béni szobrász

A XX. századi magyar művészet kiemelkedő egyénisége, Kossuth-díjas. A nyilaskeresztes hatalomátvétel után feleségével zsidókat bújtattak Budapesten, amiért 1990-ben a Jad Vasem posztumusz „A Világ Igaza” címmel tüntette ki őket.

Június 20. – A Menekültek Világnapja

„...vedd a gyermeket és annak anyját, és fuss Egyiptomba, és maradj ott, amíg én mondom néked...” (Máté 2,13)

Június 21. Június harmadik vasárnapja – Apák Napja

Az ünnep Amerikából ered. A XX. század elejétől (kb. 1910-től) kezdték el ünnepelni ilyen formában az apukákat, köszöntve ezzel a családfenntartót, az apát, akire felnéz a család.

„Valamint tudjátok, hogy miként atya az ő gyermekeit, úgy intettünk és buzdítottunk egyenként mindnyájukat. És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, a ki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.” (1Thesszalonika 2,11-12)

Június 23. – 45 esztendeje, e napon hunyt el Fekete István író

„...a gondolatok a fejemben születtek, mint az ég távoli villódzása, de mindezt a szívem gyűjtötte össze, és belőle lett minden, ami szeretet.”

Június 26. – 180 esztendeje, e napon született Herman Ottó polihisztor

„Légy büszke arra, ami voltál, s igyekezz különb lenni annál, ami vagy.”

Június 26. – 70 esztendeje, e napon fogadták el az ENSZ alapokmányát

„...hitet teszünk az alapvető emberi jogok, az emberi személyiség méltósága és értéke, a férfiak és nők, valamint a nagy és kis nemzetek egyenjogúsága mellett... előmozdítjuk a szociális haladást és a nagyobb szabadság mellett az életfeltételek javítását...”

Június 29. – „Péter-Pál” napja

Péter és Pál apostol különböző években, de ugyanazon a napon, június 29-én szenvedett vértanúhalált Rómában. Krisztus után 67-ben Pétert keresztre feszítették, kérésére fejjel lefelé; Pált lefejezték. Péter-Pál a magyar kalendáriumban jeles nap, az aratás kezdetének egyik leggyakoribb időpontja.

(Összeállította: Kerecsényi Zoltán)

Tartalom

KALENDÁRIUM – Június	2
BEVEZETŐ GONDOLATOK	
A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség nyilatkozata a „Nemzeti Konzultáció a bevándorlásról és a terrorizmusról” c. körlevél kapcsán (Iványi Gábor)	4
AKTUÁLIS	
Szeressétek a jövőnket! (Bereczky Géza)	5
NŐK AZ EGYHÁZBAN, NŐK A VILÁGBAN	
Egy régi és mégis ismerős történet (Szabó Ildikó)	6
HITÉPÍTŐ IRODALOM	
Tony Campolo történetei (Czövek Olivérné ford.)	7
ZSIDÓ ÉLET	
Bevándorlók és menekültek Izraelben (Schlesinger Hanna)	10
IFI SAROK (Tdke)	13
BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN	
Alig jött Ő a földre, már menekültté kellett lennie! (Göncz Zoltán)	14
ÍGY ÍRUNK MI	
Skype-i szülők (MÁ)	15
HÍRMOZAIK	16
EGYPERCES ÁHÍTAT MINDEN NAPRA (ig)	18
ISTENTISZTELETI REND – Június	21
GONDOLKODJUNK!	
Merre haladunk? (kerecsényi)	22
UTÁNAJÁRTUNK	25
AJÁNLÓ (KKS)	27
ÉLET ÉS BÖLCSESSÉG	27
RÍMELO	28

Hangoló

Régóta tudjuk, hogy léteznek. Időnként gyorsan átfutjuk az újsághírt, hogy megint elsüllyedt egy menekülteket szállító hajó. Vagy éppenséggel sikerült kikötnie, fejtörést okozva a helyi hatóságoknak, akik nehezen tudják kezelni az őket elárasztó tömeget. Aztán tovább is lapozunk, mert minket ez nem igazán érint. A romániai vagy volt jugoszláviai véres események idején segítettük a menekülőket, büszkék voltunk rá, hogy kelet- és nyugatnémetek a mi hathatós segítségünkkel találtak ismét egymásra. Nem vagyunk célország. Nyelvünk nem világnyelv (még ha bármely pontján botolhatunk is magyarokba), életszínvonalunknál akadnak bőven jobbak, és hogy unortodox gazdaságunk szárnyal, az még kívülről nem mindig érzékelhető. Így akik jönnek, többnyire tovább is mennének. Ennek tudatában, s annak fényében, hogy történelmünk során a tőlünk menekülőket gyakran fogadták be másutt, különösen vérlázító (akárki tegye is) nemkívánatosnak nevezni azokat, akik jobb életet – vagy egyszerűen az életben maradást – remélve bukkannak fel határainknál. Sokunknak fájnak azok a százezrek, akik az elmúlt években hagyták maguk mögött Magyarországot, és többségük nem tervezi, hogy visszatérjen. Ha egyszer nekünk is mennünk kellene, milyen fogadtatásnak örülnénk?

Iványi Margit

IMPRESSZUM

Kiadja a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség * 1086 Budapest, Dankó u. 11. * Telefon/fax: (06-1) 577-0515 * E-mail: ev@wjlf.hu * www.metegyhaz.hu * ISSN1216 7223 * Technikai számunk:0444 * Bankszámlaszám:OTP Bank Rt.: 11708001-20520380 * Készíti a szerkesztőbizottság * Felelős szerkesztő: Iványi Margit * Felelős kiadó: Iványi Gábor * Munkatársak: Iklódy Janka, Kovács Judit, Lendvai Éva * Éves előfizetési díj: 1440 Ft * Egyes példányszám ára 120 Ft * Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalaiban.

BEVEZETŐ GONDOLATOK

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség nyilatkozata a „Nemzeti Konzultáció a bevándorlásról és a terrorizmusról” c. körlevél kapcsán

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség bibliai és emberi meggyőződése, hogy a Föld Istené, azt egyik nemzet sem sajátíthatja ki kizárólagos használatra, és az általa kormányozott területet nem zárhatja el egyetlen oltalmat, segítséget kérő elől sem.

Elfogadhatatlannak tartanánk, ha Magyarország, szemben a zsidó-keresztény-humanista etikai alapon szerveződött Európai Unióval (melynek hazánk teljes jogú tagja) ellentétben, a szülőföldjüket bármiféle fenyegetettség miatt elhagyni kényszerülőket elutasítaná, megélhetési bevándorlóként vagy terrorista gyanús személyekként bélyegezné meg.

Meggyőződésünk, hogy Európának és általában a fejlettebb és erősebb nemzeteknek felelősségük van abban, hogy milyen emberiességi viszonyok alakulnak ki azokban az országokban, melyek természeti kincseikkel és emberi munkaerejükkel oly hosszú időn át (kényszerből vagy szabad akaratból) hozzájárultak a civilizált nyugat megerősödéséhez és meggazdagodásához.

Meggyőződésünk, hogy „a magyar családok és a születendő gyermekek támogatása” nem állhat szemben a segítségre szorulókat iránti szolidaritással, már csak azért sem, mert ezt az együttműködést az Unió anyagilag is kiemelten támogatja.

Meggyőződésünk, hogy az Unió az általa kidolgozott, menekültekkel kapcsolatos támogatási rendszere méltányos, hazánkra nem ró elhordozhatatlan terhet, és abban részt venni nemes, Istennek tetsző cselekedet.

A Biblia ismert hősei Ábrahám, Izrael, József, a pátriárkák és leszármazottaik, Mózes, Dávid, a próféták népe, Jézus, Pál mind megkóstolták a bevándorlás, az idegen földön való oltalom keresés nehézségeit. Ebből kiindulva fogadták el isteni parancsként, hogy „*Szeressétek azért a jövevényt; mert ti is jövevények voltatok...*” (5Mózes 10,19)

Mi, magyarok a honfoglalás pillanatától kezdve, hányatott történelmünk során oly sokszor (Rákóczi szabadságharc, 1849, a XX. század eleje, 1945, 1956, stb.) voltunk kénytelenek otthonunk változtatására, és adhattunk menedéket üldözötteknek, nyithattuk meg határainkat egy sokkal zártabb világban is, hogy szétszakított népek egymásra találhassanak.

De gazdagodtunk is mindig kivételes és értékes emberekkel, népcsoportokkal, akik mára nemzetalkotó kisebbségként vagy népünkben felolvadva képeznek egyedülállóan értékes közösséget velünk. Fontos megemlítenünk, hogy mára immáron olyan magyarok millióit fogadták és fogadják be Európában és világszerte, akik történelmi, vagy gazdasági okokból kényszerültek elhagyni az országot.

Magyarország nem zártkert vagy magánterület. Mi, magyarok pedig vendégszerető és együtt érző nép vagyunk. Ezért Istentől kapott felelősséggel és az általános emberi humánus iránti elkötelezettségünkkel a menedéket keresők tisztességes támogatása és segítése mellett állunk ki, és ezt várjuk országunk vezetőitől is.

Budapest, 2015. május 18.

Iványi Gábor lelkész, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség elnöke

AKTUÁLIS

Szeressétek a jövevényt!

A jövevény mindig azért érkezik, mert valahol máshol elviselhetetlenné vált az élete, rosszul bántak vele. Ezeket a jövevényeket manapság *politikai menekülteknek* hívjuk. Ha természeti csapások érték, éhínség fenyegette őket, akkor – szintén mai *terminus technicus*-szal – *gazdasági menekülteknek*.

Már az ősatyák, Ábrahám és Izsák is átérték, hogy a szárazság és éhség sújtotta földről a túlélés érdekében a jobb gazdasági helyzetben lévő területekre kell menni segítségért (*1Mózes 12,10; 26,1-3*). A legjelentősebb és a leghosszabb menekülést Jákob családjának Egyiptomba költözése jelentette (*1Mózes 47,1-12*). Amikor azonban a fáraók országában üldözött lett a jövevényből (hiszen voltak fáraók, akik ismerték és elismerték Izrael fiait, voltak azonban olyanok is, akik pokollá akarták tenni életüket), a már nem szívesen látott, elnyomott jövevény népet maga Isten szabadította ki a „szolgaság házából”, és tette később választott népévé.

Az ember azonban, amikor jól megy a sora, szeret elfeledkezni arról, hogy ez nem volt mindig így, és bele se mer gondolni, hogy lehet, hogy nem lesz mindig így. Annak, hogy nem felejthetjük el múltbéli jövevény sorsunkat, a közöttünk élő idegenek és jövevények sorsa iránti érzékenységekben is meg kell, hogy mutatkoznia. „*Szeressétek a jövevényt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén*” (*5Mózes 10,19*). Mózes törvénye, a Tóra tiltotta a jövevényekkel kapcsolatos kegyetlenkedést, a szombatnapi pihenés is éppúgy megillette őket, mint bárki mást (*2Mózes 22,20; 20,10*). A jövevény (*ger* vagy *tosab*) bekerülhetett még Izrael közösségébe is. Mózes ötödik könyve az özvegyekkel és árvákkal együtt segítségre szorulóknak tekinti a *gert* és a felebaráti szeretet köré vonja, megkísérli jogi helyzetének meghatározását (*5Mózes 14,29*).

A papi törvény szintén kiterjeszti rá a felebaráti szeretet parancsát (*3Mózes 19,33*), ám vallási és kultikus kötelezettségeket is előír számukra (*3Mózes 16,29*).

Ruth könyve azt beszéli el, hogyan lett Dávid király ősanyjává Betlehemben egy moabita asszony. A szép szerelmi történet több epizódjában szerepe van a befogadásról és a jövevényekről való szociális gondos-

kodásnak. A mezőn elhagyott kalászok és a szőlőtőkén hagyott fürtök ugyanolyan jelei voltak a szegényekről, vándorokról való gondoskodásnak, mint a keleti vendégszeretet, amely minden földi jóval ellátta a vándor jövevényt.

A jövevényiség ezen túl persze allegorikus is lehet, van erre is példa a Bibliában. Már az ősatyák úgy írták körül földi életidejüket, mint vándorlásuk idejét (*1Mózes 47,8*). A gyakori menekülések, az állandó jövevényiség mindig sajátos életszemléletet formál. Aki tudja, hogy ő „idegen és jövevény” a földön (*Zsidókhoz írt levél 11,13*), annak átalakul az értékrendje. Az ilyen ember azonban nemcsak kiszolgáltatott, hanem szabad is; nincs kötve előítéletekhez, kialakult sémákhoz.

Az ősegyház sajátos identitást adott a sokféle nemzetiségből, tradícióból, társadalmi helyzetből érkezetteknek. „*Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek*” (*Efézus 2,19*).

Az egyház olyan hely, ahol nem idegenek élnek egymás mellett, hanem azonos jogú mennyei állampolgárok. Mivel befogadták őket, ők is képesek befogadni másokat. A hagyományos keleti vendégszeretetről pedig azért nem szabad megfeledkezni, mert tudunkon kívül tán, de néha mégis „angyalokat vendégelhetünk meg” (*Zsidókhoz írt levél 13,2*).

Bereczky Géza

Család – mi is ez? Egy származási kapcsolat, szülők, leszármazottak, gyerekek, mint én? Vagy egy szociális szövetség, egy gazdasági egység, ami optimális a gyerekneveléshez, munkamegosztáshoz?

Vagy valami egészen más, mondjuk: egy hely a közös emlékeknek? A szeretet nyújtotta menedék? Egy alap, amely biztonságot ad?... Sohasem tudtam egyértelmű válaszra jutni.

Barack Obama

**NŐK AZ EGYHÁZBAN,
NŐK A VILÁGBAN**

Egy régi és mégis ismerős történet
Charlotte Grace O'Brien (1845-1909)

1883 és 1908 között eltelt huszonöt év alatt 307823 ír nő érkezett New York kikötőjébe új hazát, munkát, életlehetőséget keresve.¹ A 19. század közepén az ún. nagy éhínség idején közel egymillió ír halt éhen, és mintegy másfél millióan vándoroltak ki, döntően Észak-Amerikába.²

A kivándorlási hullám az éhínség után sem csillapodott, és csak a 20. század elejére szűnt meg. De ki fogadta ezeket a csonttá soványodott, otthontalanná vált nőket? Akit nem várt egy korábban már kitelepült családtag vagy barát, az leginkább a Charlotte Grace O'Brien kezdeményezésére létrejött ír katolikus missziótól várhatott segítséget.

Charlotte 1845-ben született, a burgonyavész kitörésének évében. Az 1848-as ír lázadások oka részben a függetlenedési törekvések volt, részben pedig az a tény, hogy az éhínség enyhítésére az angol uralkodóház és parlament sem tett megfelelő intézkedéseket. Charlotte édesapja, William Smith O'Brien, aki ekkor az ír parlament képviselője volt, és szintén részt vett a felkelésben, az elkerülhetetlen bukás előtti utolsó beszédében így fogalmazott: „*Szívesebben fogadnám a megalázó halált,*

minthogy tanúja legyek azoknak a szenvedéseknek, amelyeket ez a törvényhozás honfitársaimnak okozott.”

A lázadásban való részvételéért O'Brient elfogták és kötél általi halálra ítélték. A büntetést később Tasmaniába való száműzetésre változtatták. Mielőtt letartóztatták, ezzel az utasítással adta át birtokát és minden vagyonát feleségének: „*Menj vissza birtokunkra, vissza szegényeinkhez, vissza meggyötört földünkre.*”³

Charlotte örökölte apja harci szellemét és szegények iránti elkötelezettségét. Pontosan érezte, hogy mit jelent az éhínség, a nyomor, a politikai megalázottság az ír nép számára, és megértette a kivándorlók szándékát. 1881-ben egy cikket jelentetett meg minderről. Majd később egy másikat, „*Horror a kivándorló hajón*” címmel. A cikk megírását egy ilyen hajón tett látogatása inspirálta. Elborzasztotta, amit ott látott. Az 1000 utas szállítására berendezkedett hajó 1775 fővel indult neki az Atlanti-óceánnak. Láta a kivándorló emberek nyomorát, és ezen belül a – többnyire fiatal – nők anyagilag és erkölcsileg sajátságosan kiszolgáltatott helyzetét is.

Mindez cselekvésre ösztönözte. Fokozatosan bontakozott ki a terv a kivándorló nők indulásának, utazásának és fogadásának megszervezésére. Elkezdett szálláshelyeket biztosítani az ír kikötőben, Quenstownban, ahol a gátlástalan panziósok és hajóskapitányok várták, hogy hasznot húzzanak a migránsokból. 1882. április 1-jén megnyitotta saját Emigráns Panzióját. Ez hihetetlen bátor cselekedet volt egy csaknem teljesen süket, egyedülálló, középkorú nőtől. A panziótulajdonosok és kereskedők összefogtak, hogy bojkottálják tevékenységét. Minden font kenyérért és teaért meg kellett küzdenie. Az indulási feltételek javítása az első lépés volt azon az úton, amelyet hazája jólétének javítása érdekében tett, és amelyre egész életét odaszentelte. Úgy látta, Isten azért adott neki életet, hogy eszköz legyen mások életének megmentésében. Ő is átkelt az óceánon, és egy hónapot töltött New York kikötőjében

¹ <http://irishamerica.com/2010/01/the-mission-girls/> (letöltve 2015. május 16.)

² Európa egyik legszörnyűbb éhínségét Írország szenvedte el 1845 és 1849 között. A 19. század végén Írországban népességrobbanás történt. Az ír mezőgazdaság nagy részét már a század elejétől a monokultúras burgonyatermelés határozta meg, ami képtelen volt eltartani a növekvő létszámú lakosságot. Az iparosodás elmaradása, a jogrendszer elavultsága, a mezőgazdasági termelési viszonyok elmaradottsága mind-mind része volt a problémának. A jobbára angol földbirtokosok távol laktak, és a bérleti díjakkal végsőkéig kizsigerelték a vidéki lakosságot. Egy gombafertőzés elpusztította a krumplitermést, és az éhínség fokozatosan olyan naggyá vált, hogy sok helyen temetetlen hullák borították el a földeket. A rongyokba öltözött családok erejük végső megfeszítésével, a biztos halál elől menekülve elvándoroltak egy kikötőig, és nem egyszer a túlszűfolt hajókon pusztultak el, vagy legyengült szervezetüket valamilyen fertőzés támadta meg, és Montreal vagy New York dokkjáiban múltak ki. A brit kormány nem tett olyan intézkedést, amely megoldotta volna a helyzetet. DAVIES, Norman: *Európa története*. Budapest, 2001. 2000 és Osiris Kiadó közös kiadás, 777-778.

³ Az idézetek szabad fordítások.

egy rakodómunkás családjánál (a későbbi World Trade Center közelében), hogy megismerje, milyen feltételekkel várja a város a bevándorlókat. Később felkereste Minnesotában John Ireland katolikus püspököt, és ígéretét vette, hogy törődik az ír bevándorló nők sorsával. „*Én csak deszka vagyok a patak felett, de a (katolikus) egyháznak kell a hiddá válnia.*” – figyelmeztette egyházi előljáróját.

Írországra visszatérve nagy nehézségek fogadták. A befolyásos John Boyle O'Reilly, aki egykor maga is az Ír Köztársaság Testvériségének tagja volt, és akit szintén Ausztráliába száműztek, ekkorra pedig befolyásos lapszerkesztővé vált, elítélte őt. Azt állította róla, hogy brit ügynök, akinek Emigráns Panziója és egy amerikai otthonról szőtt terve az angol kormány céljait szolgálja. A nagymértékű kivándorlással az angol földbirtokosok valóban könnyebben szabadultak meg szegény ír bérlőiktől. A tény ezzel szemben az, hogy miközben O'Brien nem igenelte az emigrációt, értette az okát, és támogatta azokat, akik számára ez jelentett egyetlen életlehetőséget.

Közben Ireland püspök az Ír Katolikus Kolonizációs Társaságnál elérte, hogy információs irodát hozzanak létre a New York-i bevándorlási központban. Itt

egy lelkes tevékenysége folytán megalapították azt a missziót, amely kimondottan az ír bevándorló nők testi-lelki bajait volt hivatott gondozni. Az érkezőket panziókban vagy ideiglenes otthonokban helyezték el, míg munkát nem találtak vagy tovább nem utaztak az államok más területeire. A következő években a missziót elindító Rordan atya egy házat vásárolt, amely a misszió új, kiterjedt munkájának központjává vált. Munkaterületük fokozatosan bővült, nemcsak lakhatást és munkát próbáltak találni az újonnan érkezőknek, hanem segítettek azokat a lelki traumákat is feldolgozni, amelyeket a régi haza elvesztése és egy gyökeresen más kultúrába való beilleszkedés okozott. Későbbiekben a misszió családgyesítéssel is foglalkozott, ezzel is elősegítve a kivándorlók testi-lelki biztonságának megteremtődését.

Charlotte Grace O'Brien egészen 1909-ben bekövetkezett haláláig folytatta áldásos tevékenységét a gazdasági migránsok érdekében.⁴

Szabó Ildikó

⁴ <http://watsonhouse.org/exhibition/21/charlotte-grace-o-brien> (letöltés: 2015. május 17.) A webhely cikke alatt képek is találhatóak a fent említett személyekről és helyszínekről.

HITÉPÍTŐ IRODALOM

Tony Campolo történetei

(folytatás)

A mi kis városunk

Thornton Wilder színdarabja, *A mi kis városunk* egy fiatalasszonyról szól, aki az élet örömeit túl későn fedezi fel. Halála után könyörög, hogy még egyszer visszatérhessen és élete egy napját még egyszer átélhesse. A tizenkettedik születésnapját választja ki. Eközben rémülten állapítja meg, hogy azok, akiket legjobban szeretett, milyen kevéssé örülnek tudatosan az életnek. Buzgón könyörög, hogy megint elhagyhassa az élők világát, hogy ne kelljen látnia, milyen kevésre becsülik az emberek az életet. Búcsúszavai: „*Ég veled, ég veled világ! Ég veled Grover's Corner... mama és*

papa. Ég veletek ketyegő órák... és mama napraforgói. És reggeli és kávé.

És frissen vasalt ruhák és meleg fürdők...és alvás és felébredés. Ó, föld túl szép vagy ahhoz, hogy ezt bárki is felfoghatná.” Megakad és könnyes szemmel kérdezi: „*Felfogják-e az emberek valamikor is az életet, míg élnek – minden egyes percét?*”

Jó kérdés. A Szentlélek munkálkodik rajtunk, és minden nappal előbbé akar tenni. Lelki növekedésünk fokmérője, hogy egyre inkább tudatára ébredünk annak, milyen csodálatosak a kicsi, hétköznapi dolgok, melyek számunkra gyakran olyan észrevétleneknek tűnnek.

Hogyan leszek hívó ember?

Ahhoz, hogy az ember keresztyénné legyen, döntési lépések sorát kell megtennie. Első lépés, hogy elhiszem, amit a Biblia tanít. Továbbá kell hozzá a döntés, hogy az a személy legyek, amilyennek Jézus akarja, hogy legyek. És végül kell a döntés, hogy Jézusnak átadjam magam, és hagyjam végbemenni azokat a változásokat, melyeket az életemben munkálni akar.

Először a hit

Egy elit egyetem hívott meg egyszer vendégelőadásra. Az előadóteremben összegyűlt diákok nagy érdeklődést mutattak a Biblia és az evangéliumi üzenet iránt. Úgy tűnt, hogy túl könnyen szeretnének hinni, és most azt remélték, hogy valaki jó indokokat szállít nekik ahhoz, hogy valóban készek legyenek e lépés megtételére.

Az előadásom után kérdéseket tehettek fel. A legelső így hangozott: „Hogyan lehet komolyan elhinni, hogy a Biblia az igazságot tanítja? Ön eléggé okos embernek látszik és nagy tudományos elismerésben van része. Hogy tarthatja egy olyan ember igaznak, azokat a történeteket, amik a Bibliában állnak, aki olyan jól képzett, mint ön?”

„Nos, úgy döntöttem, hogy meghozom ezt a döntést!” – válaszoltam. Sok évvel ezelőtt végignéztem a kínálatot, amiről azt állítják, hogy az az igazság, és aztán eldöntöttem, hogy hiszek a Bibliában. Miután ezt a döntést meghoztam, számos évet azzal töltöttem, hogy információt gyűjtsek, ami alátámasztja a hitemet. Ám az igazat megvallva a hit jött először. Egész gondolkodásom, filozofálásom és teologizálásom csupán arra szolgál, hogy az a-priori hit-döntésemet igazolja.”

A fiatal ember kissé meglepődött, hogy mindezt nem rejtettem véka alá. Mosolygott és kijelentette: „Gondoltam!” „Mielőtt helyet foglal – válaszoltam –, engedje meg, hogy egy kérdést tegyek fel önnek: Miért is nem hiszi ön, hogy a Biblia igaz? Nem azért, mert ön is döntést hozott, hogy pont a Bibliának nem hisz?”

Nehogy azt mesélje, hogy átolvasta eleitől végig, és mindent pontosan megvizsgált, ami abban van, és hogy empirikus tényeket talált, melyek ellentmondanak a Bibliának. Azt se próbálja elhiteni velem, hogy a Biblia tele van ellentmondással, mert eléggé biztos vagyok, hogy nincs abban a helyzetben, hogy akár csak öt ellentmondást is meg tudna nevezni. Feltételezem hát, hogy valamikor egyszerűen úgy döntött, hogy a Biblia nem felel meg az igazságnak, s aztán elkezdett tényeket és érveket gyűjteni, hogy az a-priori döntését a hitetlenség mellett alátámassza. Legyünk becsülete-

sek! Nekem épp oly jó okom van ahhoz, hogy higgyek a Bibliának, mint önnek ahhoz, hogy ne higgyen.”

Aztán eszembe jutott Blaise Pascal ún. Pascal-fogadása. Ezt mondtam a diáknak: „Ha az én hitbeli döntésem tévedés, és a Biblia hamis, tehát egyáltalán nincs Isten, ezt sosem fogom megtudni. Ebben az esetben a tudatom a halálom órájában egyszerűen kiálszik. Ha azonban az ön ateizmusa a végén tévedésnek bizonyul, akkor ezt ön egész biztosan megtapasztalja!”

Más magyarázat

Az egyetemen abban a kiváltságban volt részem, hogy az ismert „Isten halott” teológiát képviselő P. van Buren volt a professzorom. Nagyon sokat köszönhetek ennek az embernek, mert ő volt az első, aki arra kényszerített, hogy a gondolataimat világosan és folyékonyan fogalmazzam meg. Egy alkalommal Dr. van Buren megpróbálta nekem elmagyarázni, hogy vallásos meggyőződésemet tapasztalati úton nem lehet bebizonyítani. Ezt mondta: „Ha az egyetemen levő szkeptikusokat meg szeretné győzni, hogy az ön Istene igazi, miért nem cselekszik úgy, mint Illés próféta az Ószövetségben? Miért nem épít fából egy oltárt és kér tüzet az égből? Miért nem megy ki az utcára, állítja le a forgalmat, csinál egy nagy farakást és önt rá vizet? Aztán hívja össze mind a kételkedőket, és ha elég nagy a tömeg, kiáltson Istenéhez és mondja neki, hogy adjon tüzet az égből? Ez empirikus bizonyítéka lenne Isten létezésének.”

Egy ellenkérdéssel válaszoltam: „Professzor úr, tegyük fel, így cselekednék. Tegyük fel, az utca közepén nagy halom deszkát halmozunk fel, összehívnam a kételkedőket, hogy megnézzék a színjátékot, ahogy annak idején Illés tette a kételkedőkkel. És tegyük fel, vizet öntenék a fára és tüzet kérnek az égből, és valóban tűz esne le és meggyújtaná a fát. Mit mondana erre ön?”

A professzor ravaszul mosolygott. „Akkor valószínűleg azt mondanám, hogy kell lennie egy másik magyarázatnak!” A Biblia kiállt minden ellenséges támadást. Minden próbálkozás, ami a hitelességét megkérdőjelezte, csődöt mondott. A régészeti kutatások sok részletet, melyekről tudósít a Biblia, megerősítettek, és a modern természettudomány győzelmi menete sem törölte el a Biblia igazságát. Senki nem tud üzenet elől elmenekülni.

Szeretem a következő, Bibliával kapcsolatos anekdotát. W. C. Fields súlyos beteg lett és közel volt a halálhoz. Mikor felesége meglátogatta a kórházban, látta, hogy férje az ágyában a Bibliát olvasa. „De drágám! – kiáltotta –, te a Bibliát olvasod? Azt gondoltam, nem hiszel ennek a vacaknak!”

W. C. Fields nem akarta, hogy megszólják. „Csak a hibákat keresem, kedvesem” – válaszolta.

Döntés: átadom magam

A hit önmagában nem elég. Döntésre is kell jutnod, hogy odaszánod magad Jézus szolgálatára. J. Edwin Orr, aki közkedvelt missziológus és evangélista volt, szeretett diákok előtt beszélni. Ilyenkor általában egy fiatal, ártatlan szemekkel figyelő lányt választott ki, és megkérte, álljon fel. Majd megkérdezte: „Hisz ön a házasságban?” Ha igenlő választ kapott, feltette a következő kérdést: „Miért?” Az illető lány általában azt válaszolta, hogy azért hisz a házasságban, mert az a szexuális kapcsolathoz és a gyermekek neveléséhez védett keretet biztosít, továbbá így az ember nem egyedül éli le az életét.

Erre dr. Orr következő kérdése ez volt: „Szóval ön házas?” Ilyenkor a fiatal lány meglehetősen határozottsággal tiltakozott: „Nem, nem mentem férjhez!” Erre az előadó kijelentette, hogy ha a lány hisz a házasságban, az azért lehet, mert házasságban él. Általában a lány így felelt: „Még nem találtam meg a megfelelő férfit, még nem határoztam el magam.”

„Pontosan! – volt a válasz. – Nem elég egyszerűen hinni. Döntést is kell hozni, és lenni kell valakinek, aki mellett dönt az ember” – hangzott az evangélista megállapítása.

Így van a keresztyén emberrel is. A keresztyén hit igazságába vetett hit önmagában nem elég. Személyes döntést is kell hozni.

Igazi hit

Van egy közkedvelt anekdota, mely megvilágítja a személyes döntés jelentőségét. Blondin, a híres francia kötéltráncos 1894-ben köteleket szerelt fel a Niagara vízesés fölött, és több ezer néző szeme láttára átkelt rajta a kanadai oldalról az amerikai oldalra. Mikor megérkezett, a tömeg ujjongva skandálta a nevét: „Blondin! Blondin! Blondin!” Blondin ezt kiáltotta: „Én vagyok Blondin! Hisztek bennem?”

„Igen, hiszünk benned, Igen, hiszünk benned!” – ordított a tömeg. „Elhiszitek, hogy visszamegyek ezen a kötélen a vízesés fölött és valakit át is tudok vinni a vállaamon?” – kérdezte a kötéltráncos.

A tömeg újra így kiáltott: „Igen, elhiszük! Igen, elhiszük!” Erre Blondin megkérdezte: „És kit vihetek át?” Egy csapásra csend lett. Néhány perc hallgatás után végül mégis jelentkezett valaki (mint utólag kiderült, Blondin ügynöke volt). Felmászott az artista vállára és átvitette magát a veszélyes szakadék fölött a túlsó partra.

A történet értelme nem szorul magyarázatra. Ezrek kiáltották: „Hiszek benned! Hiszek benned!”, ám végül csak egyetlen ember volt, aki benne és a képességeiben megbízott.

Ki a nyílt tengerre!

Közszájon forog egy történet a parti őrseg mentőhajójáról, mely a New Jersey-i Cape May-ben horgonyzott. Egy éjjel az Atlanti-óceán felől hurrikán közeledett, és összetöréssel fenyegette a part előtt veszteglő hajót. A mentőhajó parancsnoka felébresztette az embereit és kiadta a parancsot, hogy készüljenek a bevetésre. „De kapitány úr – tört ki egy megzavarodott fiatal újoncból –, ha ebben az időben kimegyünk, talán vissza sem jövünk!” A kapitány válasza: „Nem is kell visszajönnöd. Csak ki kell hajóznod!”

A keresztyénység azt jelenti, hogy életünket az evangélium igazságára helyezzük és tudatosan vállaljuk a rizikót, amit ez jelent. Ez feltételezi, hogy a világ által nyújtott minden biztonságot elengedjük és kimerészkedünk a nyílt tengerre, ahol nagy veszélyek leselkednek ránk.

Ugorj!

Senki nem tud jobban olyan történeteket mesélni, melyek a döntésről és átadásról szólnak, mint Søren Kirkegaard. Valószínűleg azért van ez így, mert ő az átadást tekintette a keresztyén lét lényegének. Talán a leghíresebb története arról szól, hogy egy ember háttal áll a szakadéknak és egy tűzfalat lát maga előtt, mely egyre inkább közeledik. Mielőtt a lángok elérnék, hallja, hogy a sötét szakadékból egy hang kiált: Ugorj! „Nem látok semmit! Minden olyan sötét odalent!” A hang a szakadékból megint kiált: „Ugorj csak! Én jól látlak!”

Kirkegaard ezzel a történettel a „hit ugrását” illusztrálja. Arra van szükség, hogy annyira vágyjunk Krisztusra hagyatkozni, hogy kétségbeesésünkben merjünk egy ilyen hitbeli ugrást megtenni s legyünk készek valóban a sötétből jövő hangban bízni.

Kacsák

Egyik kedvenc történetem a kacsákról szóló példabeszéd. Kirkegaard egy városról mesél, ahol csak kacsák élnek. A kacsák minden vasárnap kijönnek a házaikból és eltotyognak a templomba. Beülnek a törzs padjukba. A kacsakórus elfoglalja a helyét, s végül megjelenik a kacsalelkész is és a szószéken kinyitja a kacsabibliát. Felemeli a hangját és olvas: „Kacsák! Isten szárnyakat adott nektek! Szárnyakat, melyekkel repülhettek. Szárnyakat, melyekkel a levegőbe emel-

kedhettek és szárnyalhattok, mint a sasok. Nincs az a fal, mely beszoríthatna! A kerítések sem lehetnek akadályok! Szárnyatok van. Isten szárnyakat adott és repülhettek, mint a madár!”

A kacsák ráfelelnek: „Ámen!” Lehuppannak a padokról és hazakacsáznak.

Mennyire illik ez a hasonlat sok templomba járó emberre! Hallják, mire tette őket képessé Krisztus. Szájjal hirdetik az új életet, melyet hit által kaptak. Végül mégsem alkalmazzák a hallottakat. Nem adják át magukat annak a valóságnak, amiben hisznek. Egyszerűen csak áment mondanak és úgy tesznek, mint eddig.

Fordította: Czövek Olivérné

ZSIDÓ ÉLET

Bevándorlók és menekültek Izraelben

*„Így térnek meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás
között Sionba jönnek,
és örökös öröm fejükön; vigasságot és örömet találnak,
eltűnik a fájdalom és sóhaj.” (Ézsaiás 51,11)*

Manapság komoly fejtörést okoz a különböző európai országokban a bevándorlók sokaságának fogadása, az ezzel kapcsolatos gondok kezelése. Bár Izrael egyértelműen a bevándorlók országa, mégis sajátos nehézségekkel küzd e téren.

Izrael államának visszatérési törvénye alapján mindazok, akiknek legalább egy nagyszülőjük zsidó, automatikusan megkapják az izraeli állampolgárságot, bevándorlásuk – *alijázásuk* – esetén. Az *alija* szó „felmenetelt” jelent. Aki Izraelbe érkezik, „felmegy” ősei földjére, Erec Izraelbe. Aki elhagyja az országot, *jeridázik*, „lemegy”. (Ez mintegy spirituális jelzőként is szolgál.)

A visszatérési törvény alapján érkezettek már érkezésük napján izraeli állampolgárságot nyernek. Ők bárhonnan jönnek, nem menekültek, hanem „új (haza)érkezőknek” – *olim hádásim*-nak számítanak.

Az *olék* beilleszkedésük idejére anyagi segítséget kapnak Izrael államától lakbérhozzájárulás címen. Ennek összege függ attól, mely országból jöttek, a gyerekek számától és még több tényezőtől. Az utóbbi tíz évben csökkent a volt Szovjetunió területéről érkezők száma, de pl. Argentínából tömegesen alijáztak az ottani kormány gazdasági intézkedései következtében növekvő antiszemitizmus miatt.

Legutóbb, az ukrán helyzet újabb zsidókat hozott Ukrajnából. Mostanában igen sok francia zsidó jött hazánkba, főleg idősebbek. Ők leginkább Natanján te-

lepedtek le. Aki arra jár, tapasztalhatja, hogy Natanja dél-franciaországi hangulatú nyaralóvárossá vált, ahol sorra nyílnak a francia cukrászdák, éttermek, az utcákon a héber mellett gyakori a francia szó. Komoly befektetéseket eszközöltek a jómódú francia olék. Luxuslakótelepeket vásároltak fel a tengerparton.

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy nincsenek köztük szegényebb emberek is, de nem lehet összehasonlítani ezt a csoportot pl. az etióp olékkal, akik szörnyű gazdasági-politikai helyzetből érkeztek az elmúlt több mint három évtized során. Nem csak éhínségek sújtották őket, de üldöztetések is. Sokuknak Hailé Szelasszié császár idejében ki kellett keresztelkedniük, hogy egy kis zsebkendőnyi földet birtokolhassanak, és néhány – olykor csak egyetlen – birkájukat, kecskéjüket legeltethessék. Izraelnek komoly anyagi és erkölcsi erőfeszítéseket kellett tennie az etióp zsidók kiszabadítása érdekében. Az 1984-es éhínség idején az Izraeli Védelmi Erők a CIA-val közreműködve megindították a Mózes-hadműveletet. Az etiópai zsidó „Beta Israel” közösséget (a falasákat) Szudánon keresztül menekítették ki az ottani menekülttáborokból. Etiópiából való menekülése közben több mint négyezer ember vesztette életét részint ragályos betegségekben, részint gyilkosságok következtében. Kevés állatukat is elrabolták tőlük. Izrael az 1984-85-ös hadművelet során több mint nyolcezer etióp zsidót szállított repülővel országunkba. Miután az arab országok nyomást gyakoroltak Szudánra, hogy szüntesse be

a titkos együttműködést Izraellel, több mint ezer etióp maradt családjától, gyermekeitől elszakítva szudáni menekülttáborokban, míg nem a Józsué- majd a Salamon-hadművelet segítségével tudták őket kiszabadítani.

A Józsué-hadművelethez, melyben közel ezer embert evakuáltak, George H. W. Bush alelnök nyújtott segítséget, és a CIA vezette azt, majd a Salamon-hadművelettel Izrael 1991-ben tizennégyezer-öt-száz etióp zsidót menekített ki 36 óra alatt 34 izraeli nonstop ingázó repülőgéppel. Az eredetileg 760 ülőhelyen 1122 éhségtől lesoványodott ember fért el. A repülőút alatt két újszülött is a világra jött. 2013 augusztusában a Szochnut (a bevándorlásokért felelős zsidó ügynökség) közölte, hogy a falasák alijázása befejeződött. Ma már több mint százhuszezer etióp zsidó él Izraelben.

Hozzá kell tennünk, hogy a falasák érkezése után – ugyan nem a hazatérési törvény értelmében, hanem „család-egyesítés” címén – több tízezer generációkkal korábban kikeresztelkedett „falasmura” is érkezett hazánkba.

A saját rabbijaikkal érkezett falasák halachikus zsidóságát a vallási hatóságok megkérdőjelezték, és valójában máig sem jutottak egyezsége abban a kérdésben, hogy elismerjék-e a teljesen eltérő kulturális szokásokkal élő nyugat-afrikaiakat közösségük tagjaként. A falasmurákat nem ismerik el zsidónak, bár ők annak tartják magukat, annak ellenére, hogy évszázadokon át elszigetelten éltek a többi zsidó közösségtől. Ezért bizonyos vallási procedúráknak kell alávetniük magukat, hogy zsidónak ismerjék el őket.

Az egyik és fő ok, hogy az etióp zsidók anyai ágon Makedától, Sába királynőjétől származtatják magukat, és csak apai ágon a zsidó Salamon királytól. (Hailé Szelaszsié etióp császár is az ő leszármazottjuk volt, aki kikeresztelkedésre kényszerítette az Etiópiában élő zsidókat.) Halachikusan pedig zsidó az, akinek az anyja zsidó.

Az etióp olék befogadása Izraelnek családonként kb. 100 ezer dollárba kerül. Az első évben befogadó központokban helyezték el őket, ahol teljes ellátást kaptak, héberül és a zsidó hagyományra tanították őket. Kb. fél év múlva lakásvásárlásukhoz legalább 90 százalékig segítséget nyújt az állam, részben azonnali támogatásként, részben hosszú lejáratú kölcsön formájában. Ennek ellenére szociális ellátásuk jóval többbe kerül az átlagnál. Az idősebb olék jelentős része élete végéig az állam által biztosított létminimumból él, és a 25 és 54 év közötti etióp bevándoroltak 47 százaléka munkanélküli. Az Izraelben születettek iskolai végzettsége megfelel az átlag izraeliekének, de az idősek közt vannak még írástudatlanok. Kultúrájuk merőben eltér az izraelitől. Többnyire maguk közt

házasodnak, persze ennek az is oka, hogy mindegy, hogy askenázi vagy szefárd családokba házasodnának, ritka kivétellel nem nézik jó szemmel a más kultúrájú jövevényt.

Egészségügyi ellátásuk komoly terheket ró a költségvetésre. Körükben a legmagasabb az öngyilkossági ráta, valamint a családon belüli erőszak.

A legtöbb etióp csak az olcsóbb lakónegyedekben tud letelepedni, emiatt sokfelé „etióp gettók” alakultak ki. Az újonnan érkezettek közül sokan küzdenek súlyos egészségügyi problémákkal, AIDS-cel és különböző Afrikában honos betegségekkel. Az etióp családok 72 százaléka a helyi szegénységi küszöb alatt él.

A zsidó társadalomban is vannak előítéletek. Sokan nem veszik szívesen, ha gyermekeik olyan iskolába járnak, ahol etióp gyerekekkel egy osztályban ülnek. Megtörtént, hogy Or Jehuda város polgármestere csak ötven etióp gyerek felvételét engedélyezte a város iskolájába azzal az indokkal, hogy meg akarja őrizni az iskola színvonalát. Az ügy az országgyűlés elé került, ahol a bevándorlási bizottság úgy döntött, hogy minden iskolának fogadnia kell etióp gyerekeket.

A katonaságnál is komoly problémákat okozott, hogy véradás után bevizsgálás nélkül az etióp katonák vérért kiöntötték, betegségektől tartva. Az izraeli egészségügyi minisztérium rendeletet adott ki az izraeli polgárjogi szövetség nyomására, miszerint az etióp bevándorlóknak beleegyezésük nélkül nem adható be hosszúhatású fogamzásgátló injekció, amelyet háromhavonta kaptak egyes paciensek. Ezzel burkoltan elismerték, hogy a nőgyógyászok valóban alkalmazták ezt a módszert anélkül, hogy a paciens pontosan tudta volna, minek veti alá magát.

Fentiek tükrében nem csoda, hogy újra és újra a faji megkülönböztetés ellen tüntetnek az Etiópiából származó izraeliek, annál is inkább, mert az utóbbi időkben a rendőri brutalitásnak is áldozatául estek. Egy izraeli etióp származású katonát két izraeli rendőr is felpofozott, mert az biciklijével megállt egy olyan helyen, ahol egy gyanús csomagot igyekeztek felrobbantani.

Egy videofelvétel megörökítette, amint egy etióp zsidót egy rendőautóban vertek meg a rendőrök. Ezért az indokolatlan rendőri brutalitás ellen szerveztek tüntetéseket Tel-Avivban és Jeruzsálemben május 14-én. Börtönt követeltek az erőszakos rendőröknek, valamint azt kiabálták, hogy nincsenek feketék vagy fehérek, csupán emberek.

Benjamin Netanjahu, Izrael miniszterelnöke a napokban találkozik az izraeli etióp közösség képviselőjével és a megvert katonával is, hogy megoldást találjanak arra, a továbbiakban ne fordulhassanak elő visszaélések a rendőrség részéről az etióp zsidókkal szemben.

De mi a helyzet azokkal, akik nem hazatérőként, hanem menekültként érkeznek Izraelbe?

Izrael a zsidók befogadó országa, de nemcsak a hazatérők gondjait kell megoldania, hanem (Európa több országához hasonlóan) menekültek áradatával is kell számolnia.

Az elmúlt években egyre több afrikai muzulmán menekült érkezett Izraelbe, Egyiptomon keresztül. Egyiptom készségesen segített nekik abban, hogy átjussanak izraeli területre, Izrael pedig tehetetlenül állt a menekültáradat előtt. Érdekes módon ezeknek a magukat politikai üldözöttnek kiadó gazdasági menekülteknek eszükbe sem jut, hogy pl. Gázába vagy a Jordán nyugati partján élő muszlim testvéreiknél akarjanak letelepedni. Ők a zsidó állam területén akarnak maradni. Izrael speciális történelmi és társadalmi berendezkedése miatt nem tud menekült jogot biztosítani más népek számára, mert ezek bevándorlása az állam zsidó jellegét veszélyeztetné. Mint fent említettem, az izraeli állampolgárság kritériuma a zsidó származás. Ugyanakkor köt minket a Tóra idegeneket védő törvénye is: „Az idegent el ne nyomd, és ne szorongasd őt, mert idegenek voltatok ti Egyiptom országában.” (2Mózes 21,20)

A nemzetközi jog szerint menekült az a személy, aki egy külföldi országban menedéket kér háború és erőszak miatt. Az üldöztetés oka lehet a vallás, a származás, a politikai vélemény, vagy egy adott társadalmi csoporthoz való tartozás. Ameddig a menedékkérelmét el nem fogadták, az illető menekültkérő státuszba kerül.

A nagy tömegek érkezése addig tartott, ameddig a Sínai-félszigeten lévő határszakaszra fel nem húztak egy kerítésrendszert. Ez idő alatt több mint hatvanezer afrikai bevándorló érkezett Izraelbe, köztük 35 ezer eritreai, de Szudánból is jöttek. Köztük alig akadt asszony, gyermek vagy időskorú. Többnyire erős, fiatal férfiak érkeztek, akiknek társadalmi integrációja elmaradt, viszont a közbiztonságot veszélyeztetik azokon a közterületeken, ahol letelepedtek, így Tel-Aviv és Eilat forgalmas terein, ahol semmiféle szociális helyiség nincs számukra, hogy tisztálkodjanak vagy szükségleteiket elvégezzék. Hivatalos nyilvántartásuk megoldhatatlan, egészségügyi biztosításuk nincs. A rendezetlen életkörülmények közt élő menekültek egy része rablásokból tarja fenn magát, és a nemi erőszak sem idegen sokuk számára.

Jelenlétük, rendbontásaik, erőszakos bűncselekményeik komoly társadalmi feszültséget váltottak ki.

Az izraeli lakosság több tömegtüntetést szervezett a menekültek jelenléte miatt. A megmozdulások élére Éli Jisáj belügyminiszter (2009-2013) állt.

Egy brit jelentés megerősítette, hogy a zömében fiatal, egészséges férfiak nem üldözöttek hazájukban, hanem

a sorkatonaság elől, a jobb, könnyebb élet reményében érkeztek kalandos úton Izraelbe.

Eritrea nem működik közre abban, hogy az Izraelben tartózkodó fiatalok hazatérjenek, mert az építkezéseken és egyéb segédmunkákban alkalmazott eritreaiak bevételi forrást jelentenek otthon maradt családjaiknak.

Izrael 2012-ben hozott törvényt az illegális bevándorlók ellen. Ennek alapján letartóztathatják és átmeneti táborba küldhetik a papírokkal nem rendelkezőket. A bevándorlási kérelmek elbírálásáig a Negevben lévő Saharonimot jelölték ki számukra.

Ennek ellenére tömeges jelenlétük ma is érzékelhető úgy Tel-Avivban, mint Eilatban. Utóbbi szállodáiban „félhivatalosan” segédmunkásként dolgoznak. Helyzetük a rendeletek ellenére megoldatlan. Ideje lenne valós döntést hozni: továbbküldeni őket mint gazdasági menekülteket, vagy befogadni mint segítésre szoruló elesetteket.

Schlesinger Hanna, Tel-Aviv

OLVASÓNK ÍRTA

Tisztelt Szerkesztőség!

Ezúton szeretném az alábbi bizonyágtételemet az Önök részére megküldeni, melynek megjelentetését, amennyiben erre lehetőség van, ill. ha áldásosnak ítélik mások számára, előre is nagyon köszönöm!

Van barát, aki

- barátod, amíg mindenben egyetértesz vele...
- barátod, amíg hajlandó vagy együtt szidni vele másokat...
- barátod, amíg alkalom nem adódik számára, hogy az ellenségeiddel megbarátkozva ellenségeddé ne legyen...
- barátod, amíg nem kell segítenie rajtad valamiben...
- barátod, amíg segíteni tudsz rajta valamiben...

És van barát, aki szeret minden időben, és testvéredé lesz a nyomorúságban.

Megtaláltad már őt?

Ha igen, tudd, hogy ő Isten ajándéka számodra!

Ha nem, tudd, hogy egy igaz barátod mégis van: JÉZUS, aki az életét adta érted. Ha akarod, találkozhatasz Vele, és megismerheted Őt.

Ő szeret, és régóta keres téged.

Igen, személy szerint - téged!

Életükre és szolgálataikra Urunk gazdag áldását kívánom szeretettel!

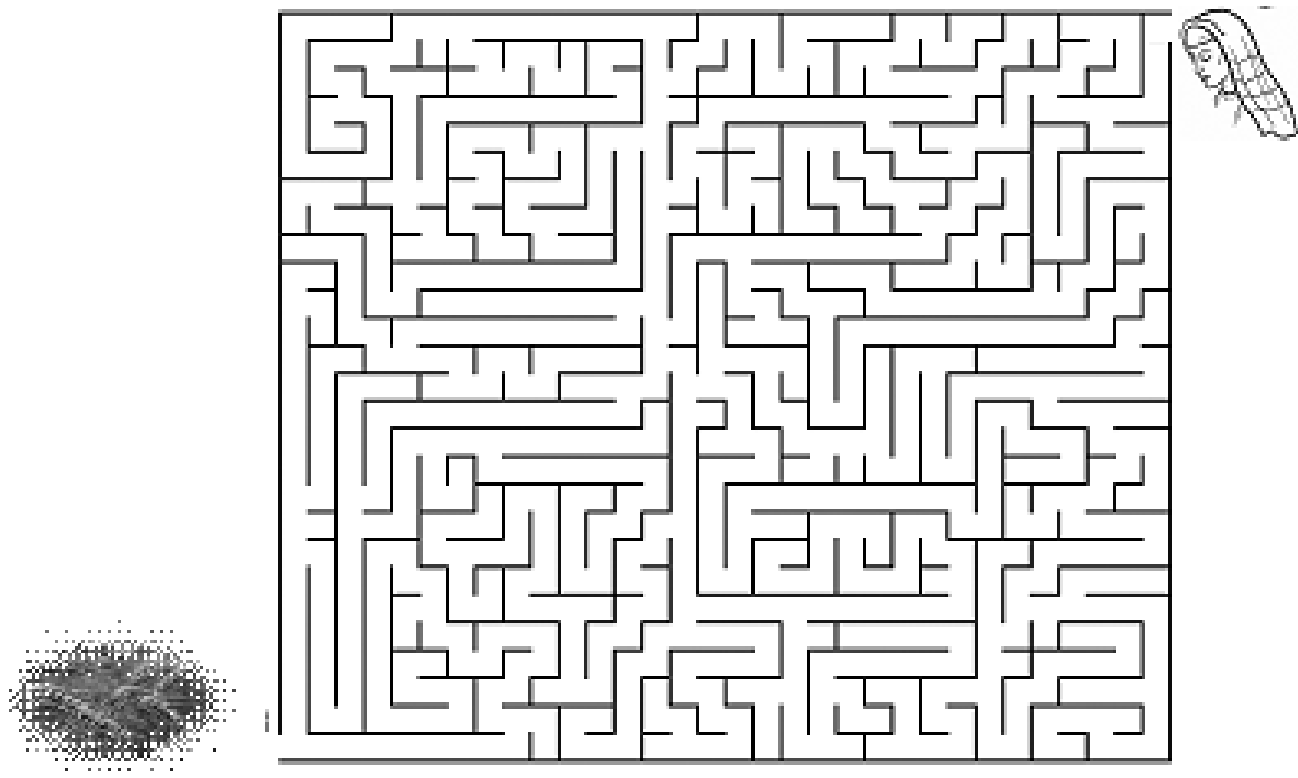
Csonka Józsefné, Debrecen

IFI SAROK

Egy menekült asszony

Segíts megtalálni Ruthnak az utat a búzához!

Ha elolvasod Ruth történetét a Bibliából (Ruth könyve), megtudhatod, mit keresett a búzaföldön.

Ruthról mindenképpen tudnod kell, hogy Izraelben menekültnek, bevándorlónak számított. Új országában otthonra, családra lelt, és Isten egy hatalmas történetbe kapcsolta a nevét: ő lett ugyanis Jézus ősanyja (Máté evangéliuma 1. fejezet).

Rakd helyes sorrendbe a szavakat, így megkapod a pontos igeverset!

engedte	emleghessék	az	Úr	, rokon	ma	nem	meg,	hog
maradj	; Áldott	az ő	nevét	Izraelben	aki	nélkül!		

(Itt ellenőrizheted a helyes megfejtést: Ruth könyve 4,14.)

Jó munkát! Tdke

BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN

Alig jött Ő a földre, már menekültté kellett lennie!

A mű (*Nézd, kedves Isten, ellenségeimet – Schau', lieber Gott, wie meine Feind'*, BWV 153) 1724. január 2-án hangzott el Lipcsében. A kantáta szövege (írója ismeretlen) – az az napra rendelt episztolához (Péter 4, 12-19) és evangéliumi szakaszhoz (Máté 2, 12-23) igazodva – a keresztény hívő megpróbáltatásait veti össze Krisztus szenvedéseivel, konkrétan: a Heródes bestiális gyermekmészárlása előli egyiptomi meneküléssel.

1. Korál (kórus): Szokatlan módon egyszerű, négyszólamú korállal kezdődik a kompozíció, David Denicke (1603–1680) énekének 1. versszakával. Feltételezések szerint a takarékos megoldásnak az lehetett az oka, hogy ebben a periódusban a Tamás-iskolásoknak olyan mennyiségű és nehézségű darabot kellett előadniuk, amely indokolta az énekkar „kímélését”: *Nézd, kedves Isten, ellenségeimet, / Kikkel állandóan harcolnom kell, / Oly alattomosak és erősek, / Hogy könnyedén legyőznek! / Uram, ha kegyelmed nem tart, / Az ördög, a test és a világ / Könnyen szerencsétlenségbe taszít engem.* (A mű a világhálón meghallgatható: <https://www.youtube.com/watch?v=8QtXj3OaWFk>)

2. Recitativo (alt): A nyitótételben exponált szorongatottság leírása folytatódik. Az ellenség ádázságát, vérszomját érzékeltető bestiáriumból (oroszlánok, sárkányok – *Löwen, Drachen*) disszonanciák és váratlan akkordváltások emelik ki: *Légy könyörületes, kedves Istenem, / Segíts a szegénynek, segíts nekem! / Itt körül engem oroszlánok és sárkányok vesznek, / Dühük és kegyetlenségük mar, / Így igen hamar / Engem elveszejtnek.*

3. Arioso (basszus): Az előző két tétel könyörgésére – bibliai textus formájában – megnyugtató válasz érkezik (Ézsaiás 41, 10): *Ne félj, mert én veled vagyok. / Ne csüggedj, mert én vagyok Istened; / Megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.*

4. Recitativo (tenor): A 2. tételnél is elkeseredettebb a most következő énekbeszéd. A veszély intenzitását itt is disszonanciák (főképpen tritónuszok és más szűkített hangközök) érzékeltetik. A „kínzókamra” (*Marterhöhle*) ábrázolása például egészen kísérteties, amint az énekes és a continuo tritónusza helyet cserél (c' → fisz / Fisz →

c), egy pillanatra egyfajta kongó, lélekharangszerű hatást keltve. E hideglelős szakasz után egészen szívbe markoló segélykiáltást hallunk; a hangzó tér szétfeszül: az énekes szólama egyre magasabbra kapaszkodik, míg a kíséret egyre mélyebbre hanyatlik: *Kedves Istenem, szavad nyugtatja lelkem, / S vigasztal szenvedésemben. / Ah, azonban csapás jön csapásra, / S növekszik kínom napról napra, / Mivel oly népes ellenségem, / Kiknek célja: pusztá életem, / Íjaikat feszítik ellenem, / Elveszejtnek nyilaik, / Halált osztanak kezeik; / Uram! Ismered gyötrelmem, / Az egész világ immár kínzókamrámm; / Segíts, segítő! Mentsd meg lelkem! Tekints rám!*

5. Korál: Ismét a bizakodás kerül előtérbe. Hans Leo Hassler (1564–1612) jól ismert dallama hangzik el, amelyet Bach többször, igen eltérő módokon harmonizált meg (Ő, Krisztusfő, sok sebbel – *O Haupt voll Blut und Wunden*), a szöveg Paul Gerhardt (1607–1676) *Be-fiehl du deine Wege* kezdetű költeményének 5. verszaka, amelynek tematikája rányomja a bélyegét erre a feldolgozásra. Az „összes ördög” (*alle Teufel*) ártó munkálkodása már az első pillanatban nyilvánvaló, ugyanis a korál – rendhagyó módon – erős disszonanciával (egy „diabolikus” domináns szekundakkorddal) kezdődik. (Hasonló felrakásban, mint amit a BWV 38-as kantáta zárókoráljának legelején hallunk – vö. *Élet és Világosság*, 2015. január): *És még akkor is, ha minden ördög / Néked ellened megy, / Mégsem maradsz kétség között, / Isten nem hátrál meg; / Amit Ő elvállalt, / S amit akar tenni, / Végül mindennek úgy kell majd / Szándéka s célja szerint lenni.*

6. Ária (tenor): E fulmináns, tobzódó tételben elszabadulnak az ördögi energiák. Már a második harmóniában (itt váltódomináns szekundakkord) megjelenik a – már az előző tételekben is bőven hallható – diabolikus „névjegy”. A rángatózó, feszes ritmus, a szálguldó skálák, amelyek rendre fenyegető unisonóvá egyesülnek (szinte „leradírozva” minden mást), jól érzékeltetik a pusztító, gonosz indulatokat. A „béke” (*Ruh'*) szóra lecsendesedik és megnyugszik a zene; a viharból csak áttetsző foszlányok maradnak. Az áriát a kezdő, tur-

bulens zenekari anyag zárja, jelentése azonban ekkor már átértelmeződik: a Megmentő elszántságát mutatja: *Tomboljatok csak, ti bánatviharak, / Özönöljetek, ti áradatok rám! / Csapódjatok, ti lángjai szerencsétlenségnek / Össze felettem, / Háborítsátok, ti ellenségek békémet, / Isten mégis vigasztalón szól nekem: / Mentsvárad s megmentőd vagyok.*

7. Recitativo (basszus) Jézus földi útjának vége, kereszthalála minden egyéb szenvedést eleve viszonylagossá tesz; ugyanakkor az életút eleje, az ártatlan kisgyermek üldöztetése további elgondolkodásra és önvizsgálatra szólítja fel a hívőket: *Vigasztalódj, szívem! / Viseld szenvedésed híven, / Ám ne hagyd, hogy összeűzzon kereszted, / Isten bizonyosan / Idejében felüdíti lelked; / Kedves fiának, / Jézusodnak, még zsenge éveiben, / Sokkal nagyobb kint kellett viselnie, / Mivel őt Heródes, a dühögő / Halálos veszéllyel, rettentő / Gyilkos öklökkel fenyegette! / Alig jött Ő a földre, / Már menekültté kellett lennie! / Így hát vigasztalódj Jézussal, / S hidd szilárdsággal: / Azok, kik itt Krisztussal szenvednek, / A mennyei birodalom részesei lesznek.*

8. Ária (alt): A zaklatott basszusária ellentéte ez a tétel: kifejezetten gyengéd, kecsesen táncos – sugallatosan érzékeltetve a mennyben uralkodó „boldog gyönyörűséget” és „örök örömet”: *Ha az életutat / Kereszt és bánat alatt kell járnom, / Az mégis a mennybe mutat. / Ott örvendezés van folyton, / A szenvedést át maga Jézusom változtatja, / Boldog gyönyörűséggel, örök örömmel gyógyítja.*

9. Korál: Martin Moller (1547–1606) 18-strófás énekének (*Ach Gott, wie manches Herzeleid*) utolsó három versszaka hangzik el, tömören összefoglalva a hívő keresztények kötelességét, egyben fohással csendítve ki a kompozíciót: *Emiatt akarom én, amíg csak élek, / Boldogan vinni nyomodban a keresztet; / Istenem, tégy késszé erre, / Ez a legjobbat szolgálja mindegyre! // Segíts, hogy dolgomat igazul végezzem, / Hogy utamat végül bevégezhessem, / Segíts, erős legyen a hús és a vér, / Ez a bűntől és szegyénytől engem megvéd! // Tartsd a szívem hitben tisztán, / Így érted élek s halok csupán. / Jézus, vigaszom, így sóvárgom, / Ó, bár veled lennék, Megváltóm.*

Göncz Zoltán

ÍGY ÍRUNK MI

„Skype-i” szülők

„Elfelejtett vers lennék, egy idegen kabátzsebében.”

Barátainkkal vacsoráztunk. Az utolsó falat után felpattantak, lányuk, Dóri jelentkezését várták. Siettek haza a számítógép elé, lesve a kis zöld telefonikon pittyesét. Ülök a számítógép előtt, tiszteletteljes barátságtalansággal nézegetem. A toll, papír embereként óvatosan érintem a billentyűket, el ne veszítsem a beállított képet. Skype-i szülő lettem, egy új közösség tagja. Barátaink, ismerőseink gyerekei szerte a világban. Utazunk hozzájuk, és várakozunk látogatásaikra.

A képernyőinken megjelennek, lányaink, fiaink arcai. A távolságtól függően éles vagy zsizsikes a képük. Mozdulnánk egy ölelésre, de arcuk, hangjuk el-eltűnik. Információt cserélünk, nem beszélgetünk. Az intimitás puhaságát keretbe szorítja a számítógépfenség. De ez is valami.

Látjuk. Nem fogyott le? Jókedvű? Vagy fegyelmezett? Jó gyerekek. Szeretnek minket, de minden ritka látogatásukkor egy idegen világ levegőjét hozzák magukkal.

Kedvenc ételeiket megkóstolják, de már az új ízeket maguk készítik el. Idegenek, és divatjamúltak lettek otthon hagyott holmijaik. Az önállóság rendjéhez szokott lelkük új, ismeretlen rutint teremt. Még vissza tudunk lopni egy-egy érintést, emlékeink archívumából szeretetképeket, de minden fogy, halványul, villódzik, mint az átmelegedő, fáradó képernyő. Szeretjük őket. Büszkén körülhordoznánk, rokonokhoz, barátokhoz. De udvarias kedvességük lestoppol minket.

Ők elmentek. Világpolgárok. Helyek, ízek, imák, másképp keverednek bennük. Mi pedig barátaink, rokonaink társközelében, fotókat mutogatunk egymásnak a Facebook-on.

Zarándok lelkű gyermekeink!

Eszközünk, tudásunk nincs már idegenülő világotok ismeretéhez. De el nem vágható köldökzsinóron, mi függünk már töletek, a Skype-i emigráció magányában.

Egy hang a telefonban: „Anyá te vagy?”

Sírok.

MÁ

HÍRMOZAIK

Beszámoló női csendesnapról

Az előző évek gyakorlatát követve az idén is megtartottuk tavaszi női csendesnapunkat, melynek a kisvárdai templomunk adott otthont május 9-én, szombaton. Mintegy harmincötven gyűltünk össze az ország különböző pontjairól.

A beszélgetésünk témája pedig *A gondolatok hatalma* volt.

Megállapítottuk, hogy a gondolataink minősége az életünk minőségét határozzák meg, és kihatnak a körülöttünk élőkre is. Mi, felnőttek már megtanultunk álarcok mögé bújni, a diplomácia eszközeit használni, de az Úr elől elrejtteni semmit sem lehet. Ezért nem mindegy, hogy miről és hogyan gondolkodunk.

Arra kerestük a választ, hogy miként lehet megszabadulni gonosz, téves gondolatainktól, és megújulni Isten Igéje által; korlátok között tartani, behelyettesíteni jó, szép, igaz, tiszta, kedves gondolatokkal, apró örömökkal.

Jó volt találkozni a rég nem látott testvérekkel.

Áldott, kedves együttlét volt.

-gym-

Nyilatkozat a „Nemzeti Konzultáció” ellen

Május 19-én nyilatkozatot adott ki egyházunk a „Nemzeti Konzultáció a bevándorlásról és a terrorizmusról” c. körlevél kapcsán. A nyilatkozat szövege a 4. oldalon olvasható. Kérjük, amennyiben egyetért tartalmával, támogassa az aláírásgyűjtést. Ezt könnyen megteheti az alábbi oldalra kattintva:

http://www.peticiok.com/tiltakozas_az_uj_manipulativ_nemzeti_konzultacio_ellen. Folyamatosan fenntartjuk, és az eredményről tájékoztatást adunk a www.metegyhaz.hu oldalunkon, illetve a facebook-oldalunkon: <https://www.facebook.com/magyarorszagievangeliumentestverkozosseg?fref=ts>

Információ: info@metegyhaz.hu.

Minden programunkról további részletek Facebook oldalunkon és honlapunkon (www.metegyhaz.hu) olvashatók.

Férfi csendesnap Nyíregyházán

Ismét összejövetelt tartunk férfiak számára, ezúttal nyíregyházi gyülekezetünkben (Nyíregyháza, Besse-nyei tér 10.), június 6-án, szombaton 11 órai kezdettel, *Jákob küzdelmei* címmel.

A találkozó témája: *Jákob Izrael életén keresztül a családfenntartó férfi küzdelme lesz. Hogyan alakult Jákob kapcsolata apjával, Izsákkal, apósával, Lábánnal? Hogyan élte feleségeivel és gyermekeivel házasságát? Hogyan teltek küzdelmes, munkás évei? Hogyan dolgozta fel a gyászt és a konfliktusokat? S hogyan lett (tudtán kívül) egy sikeres, de küzdelmes sorsú nép, Izrael ősatyjává?*

Részletes program itt: <http://metkapolna.hu/ferfi-csendesnap-nyiregyhaza.html>

Összejövetelünk kb. 17 óráig tart. Jelentkezés, érdeklődés: (42) 506-042, (70) 318-35-40, E-mail: met.nyiregyhaza@gmail.com.

NYÁRI TÁBOROK – 2015

Idén az alábbi táborainkra lehet jelentkezni:

HEJCE

Évtizedek óta táboroztatunk gyerekeket, serdülőket, fiatalokat, felnőtteket, családokat a Zemplénben található kis faluban. Gyönyörű környezetben játszunk, tanulunk, tanítunk, kirándulunk, énekelünk, kézműveskedünk, sok-sok éve változatlan áron.

Gyerek és serdülő (8-14 éves korosztálynak): június 29 (H) – július 6 (H)

Tábor vezetői: Jónás Miklós – Iklódy László

Jelentkezési határidő: június 22.

Kisifi és ifi (14 fölötti és huszoneves korosztály): július 21 (K) – július 28 (K)

Táborvezető: Iványi Miklós

Jelentkezési határidő: július 14.

Családos és felnőtt (családoknak és 30 fölötti felnőtteknek): július 29 (Sz) – augusztus 5 (Sz)

Táborvezetők: ifj. Iványi Gábor – Ónodi István

Jelentkezési határidő: július 22.

Zenei tábor (a tábor tagjai a nyíregyházi csendesnapokon lépnek fel a megtanult művekkel): augusztus 13 (Cs) – augusztus 20 (Cs)

Táborvezető: Iványi Tamás

Jelentkezési határidő: augusztus 6.

Részvételi díjak:

Gyerek és tanuló: 20 ezer Ft/tábor

Felnőtt: 25 ezer Ft/tábor

Családosok díjai: 3 éves korig 300 Ft/nap, 3-16 éves korig 1200 Ft/nap, felnőtt: 1800 Ft/nap

A táborok költsége (az oda- és visszautazás költségén kívül) minden, a tábor programjához kapcsolódó költséget tartalmaz.

Jelentkezni, érdeklődni a helyi lelkésznél vagy központunk elérhetőségein lehet.

Cím: Magyarországi Evangéliumi testvérközösség, Budapest, Dankó u. 11. 1086

E-mail: info@metegyhaz.hu Telefon: (06-1) 577-05-14

BUDAPEST

Második alkalommal rendezzük meg a Budapesti Nyári Gitáregyetemet.

Időpont: július 9 (Cs) – július 16 (Cs)

A gitáregyetemen az itthoni gitárszakma élvonalába tartozó mesterektől tanulhatsz egyéni, intenzív kurzusok keretei között. Ha elmúltál 14, kiváló művésztanároktól szeretnél tanulni gitározni vagy tudásodat tökéletesíteni, itt a helyed!

Tanáraink – előadók: Roth Ede, Pavlovits Dávid, Straub Tamás, Arnóth Balázs, Pétery Tibor, Rieger Attila. Sztárvendégek: Pusztai Antal, Brisa del Aire, Trio Minor.

A kurzus alkalmait nyugodt, rendezett oktatási környezetben, a Wesley János Lelkészképző Főiskola tantermeiben tartjuk. Szabadidős tevékenységeket, szállást, éttermi étkezést a helyszínen biztosítunk.

A kurzus díja: 20.000 Ft / hét, ami tartalmazza a személyre szabott egyéni kurzusalkalmakat tanárainkkal és az ingyenes belépést az esti koncertekre.

Napi háromszori étkezést és szállást a helyszínen tudunk biztosítani. Szállás díja: 1.800 Ft/éj, étkezés díja: 1.800 Ft/nap.

További részletek: www.gitarmester.hu

NYÍREGYHÁZA

Időpont: augusztus 21(P) – augusztus 23(V)

Csendesnapjaink a szokott módon, pénteken este 18 órától kezdődnek, és vasárnap ebéddel érnek véget. Az

eseménynek nincs megszabott díja, adományokat köszönettel fogadunk.

A jelentkezéseket augusztus 14-ig várjuk. Jelentkezni központi elérhetőségeinken lehet vagy Jónás Miklós helyi lelkésznél.

Táboraink ez évi közös vezérfonala a Fény Nemzetközi Éve alkalmából: *Világosság – „Melyik út visz oda, hol a világosság lakik, és a sötétségnek hol van a helye?”* (Jób 38,19)

Minden programunkról további részletek Facebook oldalunkon és honlapunkon (www.metegyhaz.hu) olvashatók.

Adományozás

Hálás köszönet folyamatos támogatásukért! Ha munkánkat, működésünket segíteni szeretné, megteheti sárga csekken (melyet kérésre postázunk), vagy személyesen a 8. kerület, Dankó u. 11. sz. alatt. Telefon: (06-1) 577-05-15 (hétköznap 8 és 16 óra között), e-mail: info@metegyhaz.hu. Banki utalás esetén számlaszámunk: 11708001-20520-380 (OTP Bank). A közleménybe kérjük, írja be, adományát mire szánja! Amennyiben nem szerepel ott semmi, fenntartási kiadásokra fordítjuk az összeget. Köszönjük!

Képes beszámoló

Rendezvényeinkről rövidfilmeket a www.wesleystudio.hu-n, folyamatosan frissülő honlapunkon láthatnak, és megtalálhatnak bennünket a Facebook-on is – mind az egyházat, mind a Wesley Stúdiót.

Olvasói vélemény

Kedves Olvasóink újsággal kapcsolatos véleményét, történeteit, gondolatait, kérdéseit szeretettel és folyamatosan várjuk az ev@wjlf.hu e-mail címre.

Mindannyian tudjuk, hogy az otthon nemcsak négy falat, tárgyakat jelent, az otthon menedék. Az az ember, akinek van hová - és van kihez - hazamenni, mindenkor könnyebben viseli az élet konfliktusait, csapásait. Az otthon számomra azt is jelenti, hogy valaki meghallgat, valaki megvigasztal.

Szabó Magda

Egyperces áhítat minden napra

Június 1. hétfő

„Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!” (1Mózes 12,1)
A „földed”, „rokonságod”, „atyád háza” meghatározások a természetes, születés szerinti hazát jelentik, melyekre oly büszkék vagyunk. Ha kell, ölünk, halunk érte. De létezik Isten által „mutatott” hely is. Ez ott van, ahol az Úr feladatunkat kijelöli. Néha körülményesen, hosszú vándorlás után, lépésről lépésre vezetgetve találunk oda, hogy ott ébredjünk rá: amúgy idegenek és vándorok vagyunk e földön (Zsidókhöz írt levél 11,13).

Június 2. kedd

„...bujdosó és vándorló leszek a földön...” (1Mózes 4,14/b)

Az irigység gyilkos indulatai pillanatában olyan egyszerűnek tűnik a riválistól való megszabadulás – azután egyszer s mindenkorra vége a rövid földi élet otthoni békéjének és összes lehetőségének. Békélj meg inkább idejekorán testvéreddel, hogy otthon érezhesd magad változatlanul a földön!

Június 3. szerda

„Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.” (Máté 5,5)

Az örökös az a személy, aki jogot szerzett a hagyatékra, mert leszármazottja vagy kedvezményezettje a (volt) tulajdonosnak. De kié a föld? És ki tekintheti magát a „birtokos” Isten „örökösének”? Erőszakos honfoglaló ősökre hivatkozva ragaszkodunk „jussunkhoz”. Pedig a mindenség Ura a szelídekben látja a megbízható jövőt; tőlük reméli például a befogadásra szorulókat védelmére.

Június 4. csütörtök

„Nem kell félned az elnyomástól: távol marad tőled, sem a rettentéstől: nem közelít hozzád.” (Ézsaiás 54,14)

Ez a bátorító üzenet olyanok felé hangzott először, akiknek volt fogalmuk arról, hogy milyen áldozatul esni az ellenség kénye-kedvének. Sőt, az érintettek vesszőfutásuk okával is tisztában voltak: az Úrral való szövetség felmondása, a „hamisság” maga után vonja a „rettentést”. Ezért fontos a fenti ígék eleje is: „Igazság által leszel erős...” Vissza tehát, igazi megtéréssel az Úrhoz!

Június 5. péntek

„Ez egymaga nálunk a jövevény s ő szabja a törvényt?” (1Mózes 19,9/b)

A naiv Lóthoz hasonlóan azt képzeljük, hogy a megromlott, erőszakos világ meghatározó elemei közé keveredve megőrizhetjük erkölcsi értékeinket. Pedig ott más szabályok uralkodnak. Az „otthonról” hozott hívő elvekkel mindig jövevények maradunk, akik egyetlen lehetősége az engedelmes alkalmazkodás. Menekülj „Sodomából”, míg nem késő!

Június 6. szombat

„...az én fiamat oda vissza ne vidd.” (1Mózes 24,6)

Ábrahám jól látja, hogy „új hazájában” pillanatnyilag kevesebb az érték, mint hittel otthagytott szülőföldjén és rokonai között. Ezért küldi oda szolgáját, hogy onnan hozzon feleséget a fiának, Izsáknak. Bármilyen kilátástalanul nehéz is a helyzet az Ígért Földjén, eszébe sem jut feladni és visszafordulni. Izsák itt a mostoha körülményeket látja csupán. Bizonyára megsédülne Ur-Kaszdim ehhez képest magasabb kultúrájától és léha jólététől. De mi lesz akkor az Úr és „élemedett” korú barátja megállapodásával? Mindent meg akarunk tenni, hogy fiaink a nyomunkba lépjenek!

Június 7. vasárnap

„Békét szerzett határaidon.” (Zsoltárok 147,14/a)

Mi legfeljebb belefáradva abbahagyni tudjuk a háborúskodást, mely – mióta a világ világ – menekültek ezreivel árasztja el a történelem poros országútjait. A békéhez többnyire már nincs erőnk. Isten azonban a „minden értelmet felülhaladó” békesség forrása és nem „hadisten”. Azt akarja, hogy övéi is, amint lehet, a békesség határai között mozogjanak.

Június 8. hétfő

„Minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Filippi 2,11)

A nyelvek, és az ezeken kialakult kultúrák elválasztanak, sőt, egymással szembefordítanak bennünket. Létezik-e olyan közös pont, mely minden „nyelv” számára ugyanazt jelenti? A régi Római Birodalom urai arra a látásra jutottak, hogy ez az üldözött és megvetett Jézus Krisztus. Ezért tették soknyelvű széttagolt világhatalmuk államvallásává a kereszténységet. Azóta tudjuk: tiszta belső tartalom nélkül mindez csupán politikai fogás, és magában hordozza a jövő álszent bűnei csíráját. Mégis, milyen jó lenne egy nyelven beszélni...!

Június 9. kedd

„...azért küldött el engem Isten elöttetek, hogy életben maradjatok.” (1Mózes 45,5)

József ismert történetének szomorú és reménytelen kezdő epizódja a testvéri aljasság és irgalmatlanság megdöbbentő leírása. Senki nem látta akkor, hogy a rabszolgának eladott „bevándorló” lesz nemcsak Egyiptom, hanem vele ellenséges családtagjai megmentője is, és hogy bilincseit egy napon a kormányzó aranyláncára cserélheti. Azt pedig maga az érintett sem tudta, hogy egy napon megéri az őt ért méltánytalanság értelmét, mi több, meglátja benne a különös isteni küldetést.

Június 10. szerda

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Máté 11,28)

A menekültek útja meg van verve a testi-lelki fáradtságok szörnyű terheivel. A „befogadó” országok a kellemetlenséget, nyűgöt látják és hárítani szeretnének. Létezik azonban másfajta, jézusi hozzáállás. Ez az elfogadás, az együttérzés és a megoldáson való együttgondolkodás. Határainkat ma is átlépik a megfáradtak szorongó embercsoportjai. Fogadhatod őket a Mester tanítványaként is!

Június 11. csütörtök

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem.” (Zsoltárok 50,15)

Természetes dolog, hogy a baj idején számítunk embertársaink jóindulatára és segítőkészségére. De az emberi „tartalékok” még jó szándék esetén is hamar kimerülnek, mert nagyon is végesek. Az Úr nem hárít. Minden pillanatban szabadon hívható. Ne mondj le erről az egyedülálló, nagy lehetőségről!

Június 12. péntek

„Jövevény lettem idegen földön.” (2Mózes 2,22/b)

Így nevezte el a menedékkérő Mózes első gyermekét. Ez a Gersom név jelentése. Furcsa állapot: idegenként elmenekülni Egyiptomból és befogadottnak lenni a midianiták között, álmodozva az Ígéret Földjéről. Nem baj, ha nagy nekifutással érkezhetünk el az Isten által ígért álmaink megvalósulásához.

Június 13. szombat

„Olyan legyen a köztetek tartózkodó jövevény, mint a köztetek való bennszülött! Szeressétek, mint magatokat...” (3Mózes 19,34)

Az Ige egyértelmű. Nem mondja, hogy csupán akkor érvényes ez az elv, ha gondtalan és bőséges belső viszonyok jellemzőek ránk, ha nincsenek kisebbségi gondja-

ink. Nem biztat, hogy csak abban az esetben nyissunk, ha az érkezők megfelelő anyagiakkal bélelik ki vendégfogadásunkat. Igen, úgy, elesett, nincstelen, kiszolgáltatott állapotukban kötelességünk szeretni őket!

Június 14. vasárnap

„...néped az én népem, és Istened az én Istenem.” (Ruth 1,16/b)

A Biblia egyik legszebb novellája a gyűlölt moabita népből származó fiatal özvegy története, aki nem hagyja cserben szeretett, ugyancsak gyászoló anyósát, és követi a reménytelenségbe is. Lehetett bizonytalan abban, hogy egy másik néphez tartozni szerencsés-e. De – úgy tűnik – abban egészen bizonyos volt, hogy ha Istene az Úr, az mindennél jobb választás.

Június 15. hétfő

„...leveszi népéről a gyalázatot mindenütt a földön.” (Ézsaiás 25,8)

Az elmúlt évezredek alatt Izrael népe sokszor és sokfelé szétszórattott a világban. Természetesen fogalmazódott meg az az igény, hogy legyen egy olyan régi-új haza, melyben öntudatosan megvédhetik magukat minden támadással szemben. Az Úr szándéka azonban az, hogy míg a teljes hazatalálás be nem következik, a diaszpórában is nyerje el népe a megbecsülését. Ez nélkülünk nem megy. Hetven évvel a holokauszt után ideje lenne szembenéznünk bűneinkkel és mulasztásainkkal. Bizony, tisztességes lépéseket kellene tennünk a jóvátétel irányába!

Június 16. kedd

„Fáradozzatok annak a városnak békességén, ahová fogságba vitellek benneteket, és imádkozzatok érte az Úrhoz...” (Jeremiás 29,7)

Megértjük még ilyen történelmi messzeségből is Jeremiás hazafias kortársait. El akarták kerülni a fogság szörnyűségét, és haragudtak leigázóikra, rabtartóikra. Ám az élet többet vár tőlünk. Boldog, akinek a szabadság korlátlan lehetősége adatott, de az elnyomottak sincsenek felmentve az értelmes és alkotó cselekvés felelőssége alól. A kedvezőtlen viszonyok ellenére imádkozz és munkálkodj legjobb tudásod szerint. Isten akarata ez.

Június 17. szerda

„A mi Istenünk az Úr! ... Ő vigyázott ránk végig az úton, amelyet megtettünk.” (Józsué 24,17)

Nyűgös gyerekek, botladozó aggastyánok, gondokat cipelő emberek lepik el a népvándorlások országútjait. Rablók lesnek rájuk, irgalmatlan fegyvereseknek vannak kiszolgáltatva, gyűlölködő őslakosok acsarognak ellenük. Ki vigyáz rájuk, kinek esik meg a szíve rajtuk?

A menekülő, védtelen ember mindig „az Úr népe”. Segíteni, gyámolítani Istennek tetsző dolog. Istentisztelet.

Június 18. csütörtök

„Jövevény vagyok a földön, ne rejtsd el előlem parancsolataidat.” (Zsoltárok 119,19)

A leghosszabb zsoltár egyik visszatérő gondolata, hogy (a bujdosó) ember meg akarja érteni az isteni törvényt. A földi jogszabályok inkább a bennszülöttek jogait védik. A bevándorlók elől elzárkóznak az önző nemzetek, sőt a kegyetlenebbek büntetik is őket. Az Úr parancsolataival ez a magatartás azonban nincs harmóniában. Meg kell hallanunk a Mennyei Atyánkhoz kiáltó testvéreink igazságkereső hangját, hogy mi is meghallgatásra találjunk, amikor a végső „bevándorlás” alkalmával a kapu előtt állunk.

Június 19. péntek

„Bolyongó arámi volt az őszám...és jövevény volt... de nagy, erős és hatalmas néppé lett ott.” (5Mózes 26,5)

A pillanatnyi jogi státusz nem zár be vagy inkább ki örökre senkit. A minden istenkereső számára bibliai üzenetté lett történet egy már-már tanácstalanul bolyongó idős emberről szól (ma egyesek demenciára gyanakodnának), aki még mindig nem találta meg a helyét ebben a világban – mert mindennél fontosabb volt számára Isten akaratának megértése. Nem érkezett meg és nem mehetsz el addig, míg e mindennél fontosabb kérdésben te is dülőre nem jutsz.

Június 20. szombat

„...a...lehullott szemeket ne szedd föl. Hagyd ott...a jövevényeknek.” (3Mózes 19,10)

Isten Igéje arra tanít bennünket, hogy (még az „arcunk verjékével” termelt) javaink sem képezik korlátlan tulajdonunkat. A föld Istené. A magot is Ő teremtetten. A termés (harminc, hatvan vagy százszoros mértéke) is tőle függ. Kötelező nagyvonalúságod csupán ennek belátása.

Június 21. vasárnap

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!” (Máté 6,11)

Naponta száll ez az ima tudatosan és öntudatlanul, megformálva és alaktalanul az ég felé. A táplálék azonban (a lelkit kivéve) nem a mennyből hull, hanem ezen a földön termelődik. Így az ima meghallgatásban mennyei Atyánk számíttatni munkatársaira, akik kiadják az éhezők részét. Rájöttél-e már, hogy miért van a kezekben az elégségesnél több?

Június 22. hétfő

„...vedd a gyermeket és anyját, és menekülj Egyiptomba...” (Máté 2,23)

Soha senki nem hagyja el ok nélkül a szülőföldjét. Valami különös erő köt bennünket ahhoz a vidékhez, ahol a

napvilágot megláttuk, ahol felnőttünk, ahol megismerjük az embereket, a virágok, tárgyak irányok neveit és megértettük a jelenségeket. Másutt mindig jöttmentek leszünk. De vannak helyzetek, melyekben élet-halál kérdésévé lesz a tartózkodás helye. Jézus is megkóstolta az emigránsok és migránsok keserű helyzetét. Ezért is lehet az ő megértő és együtt érző Megváltójuk.

Június 23. kedd

„...nem az-é a böjt, amit én kedvelek: hogy...az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házádba bevigyed...?” (Ézsaiás 58,6. 7)

A böjtöt testi-lelki jó közérzetünk és önmagunk karbantartása érdekében gyakoroljuk. Van azonban ennek az „egészségügyi” akciónak egy Istennek tetszőbb változata. Ez a kényelmünkről való időnkénti lemondás, ami kifejezetten a szükségben lévők javát szolgálja. Lehet, hogy ezáltal külső alakod kevésbé, a belső azonban annál kedvezőbben változik.

Június 24. szerda

„Elmegyek, hogy helyet készítek nektek...hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (János 14,2. 3)

Házunkat falakkal, zárrakkal és kerítéssel védjük. Az a hely, a mi „intim szféránk”, oda csak szereteteink belső körét, és jól megválasztott vendégeket engedünk be. Pedig Ézsaiásan keresztül (58,7) azt üzeni az Úr, hogy beengedhetnénk oda a „szegény bujdosókat” is. Mindenesetre van a mindenségben egy hely, mely nem zárkózik el senki elől. Ez pedig az atyai ház, ahová azért ment a mi Urunk, Jézus, hogy helyet készítsen számunkra, azzal a kifejezett akarral, hogy ahol Ő van, ott nekünk is megbecsült hely jusson.

Június 25. csütörtök

„Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” (Jelenések 3,20)

Az ajtó előtt várakozni, zörgetni, bizonytalan pozíció. A bent lévő dönti el, hogy megosztja-e otthonát a bebozsátást kérővel. A kivételes vendéget nem várakoztatjuk vagy zárjuk ki. Kérdés, hogy jól azonosítjuk-e a kívül állót? Jézus azt állítja (Máté 25,35), hogy egyesek annak ellenére kitárták az ajtót, hogy nem Őt, hanem egy szerencsétlen jövevényt vélték felismerni a küszöbön. Bizony, így áll eléink az Úr olykor ma is. Boldog, aki nem mentegetőzik azzal, hogy őt arra tanították vezetői: az „ilyenek” a terrorizmus veszélyét szabadíthatják ránk.

Június 26. péntek

„Ujjongjatok egek, vigadozz föld, ujjongásba törjete ki hegyek! Mert megvigasztalja népét az Úr; és megkönyörül az elesetteken.” (Ézsaiás 49,13)

Nemcsak a saját sikerünk és előnyeink töltenek el bennünket örömmel. Azt is jókedvvel ünnepeljük, ha az Úr választott népét vigasztalja és segíti. Sőt, bármely nemzet felszabadulását és felemelkedését is ünnepeljük. Legyen áldott mindannyiunk Atyja, aki kiáll az elesettekért és nem hagyja sorsukra őket! Vele örvendezünk.

Június 27. szombat

„Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.” (Zsoltárok 8,6)

Az emberről, rólunk, és általában sorsától (valamint bőrszínétől és kultúrájától) függetlenül bármely velünk azonos fajról ezt állítja Urunk Szent Igéje. Hogy merésznénk kétségbe vonni a prófétai kijelentést? Ha magunkra kell vonatkoztatnunk, akkor az állításban rejlő felelősségtől fázunk. Ha a másik emberre vonatkozik, akkor annyi féle nyomorúság és kiszolgáltatottság eltakarhatja az isteni vonásokat, noha láthatatlanul is tudjuk, hogy azok léteznek és azokat minden arcon tisztelettel meg kell becsülnünk.

Június 28. vasárnap

„Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus törvényét.” (Galácia 6,2)

Az önző ember a saját terheit is másokkal cipelteti, a szerencsétlenekre pedig bűnös haszonlesésből és kapzsiságból elviselhetetlen terheket pakol. A Krisztus

törvénye azonban a szolidaritás törvénye. Ezért „*tartozunk mi erősek, hogy az erőtlének erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk*” (Róma 15,1).

Június 29. hétfő

„Nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem.” (János 12,47)

Könnyű kifogásokat találni vagy egyenesen megbélyegezni a világnak azt a részét, mely pillanatnyilag befogadásra, segítségre szorul. De mi, akiket Mennyei Atyánk a Jézus Krisztusért gyermekeivé fogadott, hasonlóan Őhozá nem a bírálatra vagy ítélezésre kapunk felhatalmazást, hanem a mentő szeretet gyakorlására.

Június 30. kedd

„Rejtekhelyem és pajzsom vagy, igédben reménykedem.” (Zsoltárok 119,114)

Ha valaki elhagyni kényszerül védelmet biztosító otthonát, ezer veszély leselkedik rá. Vajon számíthat-e együttérzésünkre, segítségünkre? A lélek védelmét Isten Igéje biztosítja. A földi rejtekhely és oltalmazó „pajzs” biztosítása a mi felelősségünk. Talál-e a Mindenható Isten vele készségesen együttműködőket védeni oltalmazására?

-ig

HAVI ISTENTISZTELETI REND

2015 – A Fény Nemzetközi Éve

Az év igéje: „Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére” (Róma 15,7)

JÚNIUS

Június hónap igéje: „Nem bocsátalak el, amíg meg nem áldasz.” (1Mózes 32,27/b)

Istentiszteletek		Bibliaórák	
		Első hét	4Mózes 6,22-27 – Ároni áldás „Áldjátok meg Izráel fiait...” – Ábrahám áldása – Galata 3,14
Június 7. Szentháromság ünnepe után 1. vasárnap	Lukács 16,19-31 1János 4,16/b-21 5Mózes 6,4-9	Második hét	„Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!” Áldás és védelem József életében 1Mózes 49,7
Június 14. Szentháromság ünnepe után 2. vasárnap	Lukács 14,15-24 1János 3,13-18 Ézsaiás 55,1-5	Harmadik hét	„Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad!” – Isten arcát látni nem veszélytelen 2Mózes 33,12-23
Június 21. Szentháromság ünnepe után 3. vasárnap	Lukács 15,1-10 1Péter 5,6-11 Ezékiel 18,20-32	Negyedik hét	„Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet!” Ahogy Isten arca mégis láthatóvá lett – 2Korinthus 4,6
Június 28. Szentháromság ünnepe után 4. vasárnap	1Mózes 50,15-21 Lukács 6,36-42 Róma 8,18-23	Ötödik hét	„Így mondják ki a nevemet Izráel fiai felett, és én megáldom őket.” – 4 Mózes 6,22-27 Miért mondunk áldást?

GONDOLKODJUNK!

Merre haladunk?

„Sírás-rívás és sok keserves jajgatás. Rákhel siratta az ő fiait és nem akart megvigasztaltatni, mert nincsenek többé”
(Máté 2,18)

„Egy évezrede befogadtuk az idegeneket, és a mai történelmi tudatunkban ez természetes. Nem véletlen, hogyha Szent Istvánra gondolunk, a befogadott idegeneket vendégekként, hospessekként említjük...” A rendszerváltoztatás utáni első kormányfő, Antall József utolsó, nyilvános gondolatai ezek. Talán nem véletlenül hangsúlyozta ezt akkor. Ma is szeretnek némelyek a „szentistváni” gondolatokra hivatkozni, de valójában azzal homlokegyenest másként cselekedni. Antall viszont az általa emlegetett „hospességet” közelről láthatta, tapasztalhatta, nem lehetett számára üres gondolatok ezek, hiszen apja, az idősebb Antall József kisczarda politikus 1939 és 1945 között több tízezer lengyel menekült – köztük több ezer zsidó – befogadásának, gondoskodásának, ellátásának megszervezését irányította menekültügyi kormánybiztosként. „Szerte a világon a nemzetközi jog, elsősorban az idevonatkozó genfi egyezmény előírásai szerint kezelték az idegen állampolgárokat, néhol pedig egyszerűen ellenséges katonákként bántak velük. Magyarország kivétel volt ebben a tekintetben. Lengyel honfitársaim problémája Magyarország népe és hatóságai számára nem rendőri, hanem szociális kérdés volt... Más országokban internálótáborba zárták az engedély nélkül beszivárgott külföldieket, önöknél erről szó sem volt. Menekülttársaim szabad mozgást élveztek és az államtól olyan mérvű segélyben részesültek, amely biztosította megélhetésüket...” – emlékezett vissza Antoniewicz Jan örmény származású lengyel újságíró, aki hét esztendő telt el hazánkban menekültként a világháború alatt. Minden túlzás nélkül igazak az idézett gondolatok.

Akkor a menekültmentésben nem kifejezetten csak baloldali pártállásúak jeleskedtek. A kisczardák, s a körülöttük lévő holdudvar ahogy csak bírt, odaállt a menekültek mellé. Varga Béla páter volt az, aki „menekült fővárost” épített ki Balatonbogláron, egyházi épületeket bocsátott e célból rendelkezésre, berendezéseikre pedig saját javaiból rengeteget áldozott. Sőt, a legkisebb ügyektől a legnagyobbakig, a legveszélyesebbe-

kig minden kockázatot is vállalt a menekültekkel, lehetővé tette pl. Svájcba való tovább utazását több üldözött személynek, nem egy ízben maga kísérte el egészen a svájci határig az illegálisan utazó személyeket. Baranyában a kisczarda vezetők és szervezetek segítségével átkelőhelyek épültek ki dél felé, Veszprém megyében egy Szalóky Lajos nevezetű katonáember pedig szintén segítette a lengyel menekülteket, sokuknak hajlékot és ételmezt is biztosítva saját, nemesszalóki birtokán.

Hol van ma hasonló lelkiületű, sokszor emberi belsőből induló, emberséggel hajtott, kitárt karú, országos hatású menekültügyi akció, mint az említett magyar politikai személyeknél akkortájt? Európának és Magyarországnak ma nincs szüksége menekültekre és bevándorlókra – a jelenlegi magyar vezetői álláspont szerint. Persze, el lehet intézni egyeseknek egy legyintéssel a fent taglalt menekültügyet, hogy az a világháború alatt volt, hogy azért a lengyelek közel álltak a mi szívünkhöz, stb. Csakhogy ez ennél mélyebb dolog.

„A háborúkat alig néhány ember robbantja ki, de ők nem harcolnak, és nem is halnak meg. Az egyszerű emberek ölik egymást halomra, ők hullanak idegen föld meszesgödrébe, s az ő otthonaik pusztulnak el. Ők az eszközök, és ők az áldozatok” – ezek Fekete István író szavai.

Egyáltalán nem állíthatjuk ma sem, hogy békés világban élünk. Bele sem tudunk gondolni, hogy napjainkban mennyi kisebb-nagyobb fegyveres konfliktus, háború szabdálja szét Földünket. Halljuk, és látjuk a híreket, az egyre több kulturális és vallási töltetű problémát. A televíziók képernyőin élő adásban ott folyik előttünk minden, ám legtöbbször csak közömbösen megvonják vállukat, s állnak tovább, mondván, hogy ’hál Istennek messzi van, ez engemet nem érint’... Holott ezen gyalázatos konfliktusok helyeiről százak, meg ezrek jajkiáltása hangzik ide is, ezen kontinens felé is; azoké, akiknek kenyér, takaró, gyógyszer kell. Humanitárius szervezetek várják minden jóérzésű ember

segítségét a világ számos részén, hogy a szenvedők, a menedékkérők tiszteletteljes bánásmódban részesüljenek. „*Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok...*” – áll a Bibliában. Mindez az emberiség, az emberi méltóság alapvető dolga.

A mai, bálványimádó rendszer persze nem erre tanít, nem az embert állítja a középpontba. Ezért aztán már utálatos közömbösséggel dobja félre a koldust – néhol ugyebár erre hatalmi törvényt is hozva –, s hagyja nélkülözni az időset, munka nélkül pusztulni a munkást, vagy éppen hullámsírba veszni a bánattól nagyot lépni kényszerülőt.

„...*fivéreink és nővéreink jobb életet és boldogságot kerestek, mivel éheztek, üldözték őket, sebeket ejtettek rajtuk, kizsákmányolták őket és háborúk áldozatai voltak...*” – nyilatkozott a Földközi-tengerbe veszett illegális bevándorlókról a katolikus egyházfő. „Fivéreink és nővéreink”, teljesen mindegy mely nemzetiséghez tartozók. Embertársaink, akikben ugyanúgy szív dobogott! Emberek, akiknek még volt reményük, akiktől már mindent elraboltak, de azt az egyet nem, hogy reméljenek, bízzanak abban, hogy talán a túlsó parton, vagy a hegyeken túl, a határokon túl lehet még élet önmaguknak, a férjnek, a feleségnek, a testvérnek, a gyermeknek – a jövőnek.

Ez a remény táplálta-vezette alig egy hónapja a Földközi-tengeren, Lampedusa szigetétől 220 kilométerre délre, egy éjszaka során felborult bárka ötszáz-hétszáz menekült utasát is. Minden idők legsúlyosabb katasztrófájaként emlegetik a Földközi-tengeren történt mostani menekült-tragédiát. A *Nemzetközi Migrációs Szervezet (IOM)* adatai szerint idén már több, mint ötszáz bevándorló vesztette életét a Földközi-tengeren. Az előző év hasonló időszakában ez a szám negyvenhét volt. Az *IOM* szerint év eleje óta már 15 ezer illegális bevándorlónak nyújtottak segítséget a Líbia és Itália közötti tengerszakaszon. Az utóbbi hetekben a javuló időjárás miatt is egyre több hajó indult az észak-afrikai partokról Európa felé.

Lampedusánál „a remény útja a halál útjává vált”. És ezekért a mostani eltűnt életekért a felelősséget senki nem vállalja...

A Sziciliától 127, Tunéziától 113 kilométerre levő 20,2 négyzetkilométeres földdarab az afrikai menekültek kikötőpontjaként ismert. A *Corriere della Sera* című lap szerint 1998 óta legalább 19 ezer bevándorló vesztett a Földközi-tengerbe Afrika és Európa között. 1999-2012 között több, mint 200 ezren kötöttek ki Lampedusán.

2013-ban pedig több, mint négyezren. Hosszú időnek, éveknek kellett eltelnie, és ennek a mostani, nagyobb létszámú tragédiának bekövetkeznie, hogy a sok, közömbös hallgatás után a hatalmasságok odafigyeljenek, s kezdeményezzék a nemzetközi közösség határozott és gyors fellépését.

„*Az elmúlt 15 évben egyik tragédia a másikat követi, és a legcsekélyebb változást sem észleljük. Európa inkább oda sem néz, milliárdokat szán fegyverekre, hogy a fegyverkezési lobbist kielégítse. Ugyanakkor azt állítják, nincsen elég pénz arra, hogy a Mare Nostrum földközi-tengeri mentőakciót tovább folytassák. Ez hadüzenet a menekültekkel és a bevándorlókkal szemben. Hagyni, hogy tengerbe fulladjanak, passzív, hadüzenet nélküli háborút jelent ellenük. Ez az Európa bűnös politikai döntéseket hoz és cseppet sem törődik a menekültekkel... Európa az elmúlt tizenöt évben mást sem csinált, csak barikádokat emelt és a csempész szervezeteket támogatta. Ha az EU ezekkel az emberekkel tényleg szembe akar szállni, akkor legális beutazási lehetőségeket kellene teremtenie. Miért nem tesz Európa és az ENSZ semmit, hogy újra béke legyen Szomáliában, vagy megszűnjön az Etiópia és Eritrea közötti határvillongás? Miért nem tesznek semmit, hogy az olyan diktátorok, mint az eritrea-i Afewerki, vagy Al-Basir Szudánban a hatalmukat feladják és valódi demokratizálási folyamat indulhasson meg? Ha a tömeges kivándorlás okai olyan sikertelen államokban keresendők, mint Eritrea, Szomália, Szudán, Mali vagy a Közép-afrikai Köztársaság, akkor az ENSZ-nek aktívnak kellene lennie, hogy a lakosságnak védelmet nyújtson...*” – teszi fel elgondolkodtató kérdéseit nemrég megjelent interjújában Don Zeraí, aki pap, az *AHCS Habeshia* menekültekkel foglalkozó fejlesztési segélyügynökség alapítója, a Nobel-békedíj jelöltje.

„*Drasztikusan, mintegy 19 ezerről több mint 42 ezerre nőtt a benyújtott menedékjogi kérelmek száma egy év alatt Magyarországon*” – nyilatkozta egy év eleji sajtótájékoztatóján a *Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* főigazgatója Budapesten. Elmondta, az EU tavaly és tavalyelőtt hosszú évek óta nem látott migrációs nyomással szembesült. Magyarország – Németország, Svédország, Olaszország és Franciaország, azaz a klasszikus befogadó államok után – az ötödik volt a benyújtott menedékjogi kérelmek rangsorában a tavaly novemberi adatok alapján. A főigazgató a migráció növekedésének kiváltó okai között megemlítette, hogy a válságövezetekben romlott a biztonsági helyzet, illetve azt, hogy sokan a gazdasági nehézségek miatt indul-

nak útnak. Magyarországra egyrészt Törökország felől, Szerbián keresztül érkeznek illegálisan migránsok, ez a legjelentősebb útvonal, másrészt Románián és Ukrajnán keresztül. „...a menedékjogkérők több mint fele gazdasági ok miatt indult útnak, a rossz szociális ellátórendszer, a nehéz életkörülmények miatt, jellemzően Koszovóból, azaz a nemzetközi védelmi igényük nem megalapozott. A gazdasági célból útnak indulók gyakran kihasználják, hogy az elhúzódo eljárások ideje alatt különböző támogatások illetik meg őket...” – emelte ki Végh Zsuzsanna, a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal főigazgatója.

„Európának nincsen szüksége a menekültekre... Európa határait meg kell védeni... ez a kontinens egy keresztény kontinens, ezért segítséget is kell nyújtani, olyan politikát kell folytatni, amely segíti a menekültni vágyókat abban, hogy ott maradhassanak, ahol születtek, hogy ne induljanak el a milliók, százezrek.” – ezeket pedig már a magyar miniszterelnök mondta néhány hete azon EU-s csúcstalálkozót követően, amely a tengeri bevándorlásról szólt. A miniszterelnök bejelentette, új nemzeti konzultáció is lesz a témában, a kérdéseket már jóváhagyta, a postázás a következő hetekben kezdődik meg. A legfőbb kérdések: „Egyetért-e azzal, hogy az illegális bevándorlókat őrizetbe kell venni? Egyetért-e azzal, hogy az illegális bevándorlókat azonnal vissza kell toloncolni? Egyetért-e azzal, hogy az illegális bevándorlóknak dolgozniuk kell addig, amíg itt vannak, hogy kitermeljék az itteni költségeiket?” Az emberek legrosszabb ösztöneire játszó kérdés-összeállítás kipostázásával egyidejűleg adta közre a TÁRKI legfrissebb, 2015 áprilisi felmérésének eredményeit, mely szerint minden korábbinál erősebb az idegenellenesség Magyarországon. Ezzel egy 14 évvel ezelőtti rekord dőlt meg – közölték a kutatók. A felnőtt lakosság 46 százaléka szerint az országba nem kellene beengedni menedékkérőket. Legalábbis a felmérés során megjelölt válaszlehetőségek közül ennyien jelölték meg azt az idegenellenesnek tekinthető állítást, hogy az országba menedékkérő be ne tehesse a lábát. A megkérdezettek 9 százaléka tekinthető idegenbarátnak, akik szerint minden menedékkérőt be kell fogadni, és 45 százaléuk mérlegelő a menedék nyújtásának, illetve megtagadásának kérdésében.

A Magyar Távirati Iroda (MTI) által ismertettekből kiderül, hogy „a közvélemény-kutató 1992 óta vizsgálja az idegenellenességet. Az eddigi legmagasabb értéket 2001-ben regisztrálták, akkor a megkérdezettek 43 százaléka jelölte meg a fentebbi állítást.

Az adatokból kiderül, hogy a korábbi évekhez képest 2012-ben megnőtt az idegenellenesek aránya, és 2013 után 2014-ben is magasabb maradt, mint a 2000-es évek átlaga. A mérlegelők körében 94 százalékkal az arab nemzetiségűek visszautasítottsága a legmagasabb, míg 7 százalékkal a határon túli magyaroké a legalacsonyabb. Az arabokénál alig alacsonyabb a romák, de 70–80 százalék felett van a kínaiak, az afrikaiak és a románok visszautasítottsága is. Még a viszonylag ártalmatlannak tekinthető pirézeket is elutasítja a mérlegelők 60 százaléka. Ezek a társadalmi csoportok elutasítóbbak az átlagnál: a Jobbik és az MSZP szavazói, a nem szavazók körében, azok, akik úgy érzik, hogy rossz anyagi helyzetben vannak vagy ennek romlásától tartanak, a dél-dunántúliak, a munkanélküliek és a 40-50 évesek. Az idegenellenesség mértéke a felsőfokú végzettségűek körében a legalacsonyabb, a főiskolát végzettek esetében 35 százalék, egyetemet végzetteknél 20 százalék” – derült ki a felmérésből. Hát, ezek bizony messze más „szellemet” vetítenek évezredes, magyar befogadókészségű hagyományainkkal.

Azonban az Európai Unióból heves reakciók kezdenek érkezni. Május elején a Die Zeit a bevándorlásról szóló nemzeti konzultációról közölt kommentárjában a kérdéssort „gonosz szatírának” nevezte. A hetilap szerzője úgy fogalmaz, hogy „Magyarországon megfigyelhető, miként megy pocsékba egy ország és a politikai kultúrája, amikor egy kormány levetkőzi minden gátlását”. Úgy vélte, ha Geert Wilders vagy Marine Le Pen terjesztene elő olyan kérdőívet, mint a bevándorlásról szóló nemzeti konzultációé, akkor „nagy lenne a nyugtalanság”, de Orbán Viktor sokak számára „még mindig ’közülünk valónak’ számít”. Pártja, a Fidesz változatlanul az Európai Néppárt tagja, így Angela Merkelkel ül egy asztalnál, amikor a néppárti vezetők tanácskoznak. Ugyanakkor „legfőbb ideje, hogy Merkel és társai végre állást foglaljanak” – tette hozzá, kifejtve, hogy az EU jogi lehetőségei korlátosak a magyar kormányfő feltartóztatására, de a politikai lehetőségeket „még messze nem merítették ki”.

Hogy ez az egész folyamat merre halad, hogy merre tart a világ, Európa, s benne a mi országunk, meglátjuk. A jövő a történelem eddigi lefolyásának tapasztalataiból eredően – mind az emberiesség, mind a befogadás, mind az igazságosság és a hatalmi politikák tekintetében – nem kecsegtethetnek túl megnyugtató reményekkel. No, de majd meglátjuk. Babits Mihály soraival élve: „Ó te Jövő, aki jössz és senkise sejtí, hogy itt vagy; jössz és senkise lát, jössz sűrű fátyol alatt...”

-kerecsényi-

UTÁNAJÁRTUNK

Hetven esztendeje fogadták el az ENSZ Alapokmányát, hatvanöt esztendeje jött létre az ENSZ-Menekültügyi Főbiztosság, tizenöt esztendeje hozta létre az ENSZ Közgyűlése a Nemzetközi Menekültnapot

Az ENSZ Alapokmányát 1945. június 26-án San Franciscóban írták alá, s még ugyanabban az évben október 24-én lépett hatályba. Az ENSZ létrejöttének és működésének célja az alapokmány szerint, hogy fenntartsa a nemzetközi békét és biztonságot, fejlessze a nemzetek közötti kapcsolatokat, megoldja a gazdasági, szociális, kulturális vagy emberbaráti jellegű nemzetközi feladatokat, valamint hogy az egyes nemzetek által a közös célok elérése érdekében kifejtett tevékenységek egyeztető fóruma legyen.

Tallózás az Alapokmányból:

„Minden ember szabadnak, egyenlő méltósággal és jogokkal rendelkezőnek születik. Értellemmel és lelkiismerettel bírván, testvéri szellemben kell egymás iránt viselkedniük.” (Az ENSZ Alapokmánya, 1. cikk)

„A jelen Nyilatkozatban megfogalmazott összes jogok és szabadságjogok fajra, bőrszínre, nemre, nyelvre, vallásra, politikai vagy más véleményre, nemzeti vagy társadalmi származásra, vagyoni, születésre vagy más körülményre vonatkozó mindennemű megkülönböztetés nélkül mindenkit megilletnek. Ezen kívül semmiféle megkülönböztetést nem lehet tenni annak az országnak vagy területnek a politikai, jogi vagy nemzetközi helyzete alapján, amelynek a személy állampolgára, tekintet nélkül arra, hogy az adott ország vagy terület független, gyámság alatt áll, nem rendelkezik önkormányzattal vagy szuverenitása bármely vonatkozásában korlátozott.” (Az ENSZ Alapokmánya, 2. cikk)

„Az egyes államok határain belül mindenkinek joga van szabadon mozogni és lakóhelyét szabadon megválasztani. Mindenkinek joga van bármely országot, így sajátját is elhagyni, valamint saját hazájába visszatérni. Mindenkinek joga van az üldözés elől más országban menedéket keresni és azt élvezni.” (Az ENSZ Alapokmánya, 13-14. cikk)

„Mindenkinek joga van a saját maga és családja egészségének és jólétének biztosítására alkalmas életszínvonalhoz, ideértve az élelmet, a ruházatot, a lakást, az orvosi

ellátást és a szükséges szociális szolgáltatásokat, továbbá a szociális biztonsághoz munkanélküliség, betegség, rokkantság, özvegyiség, öregség esetén, vagy mikor tőle független egyéb körülmények miatt nincsenek megélhetési eszközei.” (Az ENSZ Alapokmánya, 25. cikk)

A Nemzetközi Menekültnapot (World Refugee Day) 2000-ben hozta létre az ENSZ Közgyűlése, azóta minden évben június 20-án ünneplik világszerte. 2001-ben ezen a napon volt az 1951-ben elfogadott „A Menekültek Jogállására Vonatkozó Genfi Egyezmény” aláírásának 50. évfordulója. Június 20-a pedig egybeesett az „Afrikai Menekültek Napjával”, melyet már 2000 előtt is számos országban megtartottak, így az Afrikai Egyesülszervezet jóváhagyásával a két esemény összeforrott, és ma már a világ menekültjeinek kiemelkedően nehéz helyzetére hívja fel mindannyiunk figyelmét.

Az ENSZ 1950. december 14-én hozta létre a genfi székhelyű Menekültügyi Főbiztosságot (UN High Commissioner for Refugees – UNHCR), melynek funkcionális „elődszervezetei” a Népszövetség időszakaig követhetők nyomon (Menekültügyi Bizottság). Feladata a menekültek védelme, támogatása – a világ összes menekültje az UNHCR fennhatósága alá tartozik. Széleskörű nemzetközi tevékenysége során nem csak a menekülteknek biztosít védelmet és támogatást, hanem más, a lakhelyüket elhagyni kényszerülő vagy segítségre szoruló embereknek is. Ebbe beletartoznak a menedékjogot kérők, a hazatérő menekültek, akiknek otthonuk helyreállításához segítségre van szükségük, azok a helyi közösségek, amelyeket a menekültek áthataladása érint, a hontalanok és az ún. belső menekültek.

Az UNHCR felszólítja a magyar kormányt, hogy védje, és ne üldözzé a menekülteket!

Az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága (UNHCR) felemeli a szavát az idegengyűlölet egyre gyakoribb megnyilvánulásai ellen Magyarországon, és aggodalmát fejezi ki a magyar kormány azon törekvése miatt, hogy az úgynevezett nemzeti konzultáció rávezető jellegű kérdéseiben a menekülteket veszély-

forrásként igyekszik feltüntetni.

„Mély aggodalommal tölt el bennünket, ahogyan a magyar kormány egyre erőteljesebben rágalmazza azokat az embereket, akik Szíriából, Afganisztánból, Irakból és más háborús övezetekből menekültek el, és akiknek kétségbeesett szükségük van biztonságra és védelemre Magyarországon” – mondta Montserrat Feixas Vihé, az UNHCR budapesti székhelyű Közép-európai Regionális Képviselőjének vezetője.

Az UNHCR tiszteletben tartja minden ország jogát, hogy a polgáraival bármely általa választott módon konzultáljon, viszont aggódik a mintegy 8 millió 18 év feletti magyar állampolgárnak címzett kérdőív szövege miatt. Az ENSZ menekültügyi szervezete úgy látja, a kérdéssor szándékosan keveri a menekülteket és menedékkérőket az úgynevezett gazdasági bevándorlókkal, miközben tévesen hibáztatja a menekülteket számos állítólagosan Magyarországra és Európára leselkedő veszély miatt.

A nemzeti konzultáció kilencedik kérdése például azt sugallja, hogy Magyarországnak lehetőséget kellene kapnia, hogy a határait nem szabályosan átlépő embereket a lehető leghamarabb visszaküldje a hazájukba. Nem szabad elfelejteni, hogy a Magyarországra érkezők között, bárhol lépjenek is az ország területére, számos menekült is van, akinek az élete a saját hazájában veszélyben forog. Ezeknek az embereknek ma ugyanúgy menekülniük kell az országukból, ahogyan 1956-ban kétszáz ezer magyarnak kellett.

„Felszólítjuk az ENSZ 1951-es Menekültügyi Egyezményét aláíró Magyarországot, hogy tartsa tiszteletben a

nemzetközi jogot, amelyet saját elhatározásából ismert el kötelezőnek magára nézve. Magyarország egyszerűen nem küldhet vissza embereket olyan országokba, ahol az életüket veszély fenyegetheti” – szögezte le Montserrat Feixas Vihé.

„A menekülteknek ritkán van ideje, hogy útlevelet vagy vízumot szerezzenek, amikor az életük veszélyben forog, vagy üldözik őket. Ez azonban semmiképpen sem érvényteleníti a menedék iránti kérelmüket, és nem akadályozhatja a hozzáférésüket a tisztességes és hatékony menekültügyi eljárásához” – fűzte hozzá az UNHCR Regionális Képviselőjének vezetője.

Az UNHCR szerint 2015-ben eddig mintegy 13 ezer menedékkérő érkezett Magyarországra a háború sújtotta Szíriából, Afganisztánból és Irakból.

„Nem szabad elfelejtenünk, hogy szerte a világon nem a menekültek jelentenek elsődlegesen fenyegetést, hanem éppen ők vannak veszélyben” – mondta Montserrat Feixas Vihé.

Budapest, 2015. május 8.

Források, ajánlott oldalak:

- ENSZ hivatalos honlap: <http://www.un.org/>
- ENSZ-Menekültügyi Főbiztossága magyarországi képviselőjének honlapja: <http://www.unhcr-centraleurope.org/hu/index.html>
- Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya: <http://www.menszt.hu/layout/set/print/content/view/full/186>

(Összeállította: Kerecsényi Zoltán)

Példázat a legkisebbekről

„Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.

Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.

Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?

És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy meztelen voltál, és felruháztunk volna?

Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?

És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg.”

Máté evangéliuma 25,31-40

AJÁNLO

FILM

Hotel Ruanda (*Hotel Rwanda*)

Színes, magyarul beszélő, amerikai-angol-olasz-dél-afrikai filmdráma, 121 perc, 2004

Rendező: Terry George

Forgatókönyvíró: Terry George, Keir Pearson

Szereplők: Don Cheadle (*Paul Rusesabagina*), Sophie Okonedo (*Tatiana Rusesabagina*), Nick Nolte (*Oliver ezredes*), Joaquin Phoenix (*Jack*), Desmond Dube (*Dube*), Hakeem Kae-Kazim (*George Rutaganda*), Jean Reno (*Mr. Tillens*), Fana Mokoena (*Bizimungu*), Lebo Mashile (*Odetta*)

A ruandai társadalom két meghatározó csoportjának szembenállása éveken át tartó vérengzésbe, majd 1994-ben százezrek életét követelő népirtásba torkollott. A Hotel Ruanda főhőse Paul Rusesabagina (Don Cheadle), aki a belga Sabena légitársaság tulajdonában álló Milles Collines szállodában dolgozott, amikor elkeződtek a tömeggyilkosságok a fővárosban. A belgák Rusesabaginat bízták meg azzal, hogy vigyázzon a szállodára, miután a belga alkalmazottakat evakuálták a forrongó országból. Az új igazgató ezt követően megtett mindent annak érdekében, hogy a hutu milicistákat távol tartsa, miközben több száz tuszi menekültnek nyújtott menedéket a szállodában.

A film, amely megtörtént eseményeket dolgoz fel, számos nemzetközi díjat is nyert. A film főszereplője, Don Cheadle 2005-ben megkapta a Golden Globe-díjat és Oscar-díjra is jelölték.

KÖNYV

Khaled Hosseini: Papírsárkányok

Afganisztán, 70-es évek, a béke utolsó évei. Egy gazdag és egy szegény családból származó kislány, Amir és Haszan, együtt tölti gyermekkorát. Összeköti őket sok közös élmény és kedvenc időtöltésük, a sárkányeregetés. Egy szörnyű esemény azonban örökre megváltoztat mindent. Amir hazájától távol, az Egyesült Államokban folytatja életét.

„Együtt láttuk az első westernünket, a Rio Bravót John Wayne-nel a főszerepben, a kedvenc könyvesboltommal szembeni Moziparkban. Emlékszem, nyaggattuk Babát, vigyen minket Iránba, hogy találkozhassunk John Wayne-nel. Baba torka mélyéből egy traktor felbőgő motorjával vetekedő erejű nevetés szakadt fel, majd mikor újra képes volt beszélni, elmesélte nekünk, mi is

az a szinkronizálás. Haszannal csak hüledeztünk. Meg voltunk döbbenve. John Wayne igazából nem is beszél farsiul, és nem is iráni! Amerikai volt...”

KKS

ÉLET ÉS VIDÁMSÁG

Menekültekről, üldözöttségről viccesen beszélni nemigen szoktunk, de mi azért erre is találtunk néhány példát.

„Attól tartok, hogy nemsokára jönnek az afgasztánok...” (Talán inkább az afgánoktól tartott az illető.)

„Jézust elvitték Heroldeshez.” (Akkor talán még nem volt Herold név, vagy ha volt is, itt bizonyosan tévedésen használtatt.)

„A férjem azt mondta: eljönne utánam, ha elköltöznék otthonról, amit azelőtt még soha nem mondott.” (A menekülésnek is lehet olykor némi haszna.)

„Mit akarsz? Miért idegesítesz? Fel akarsz küldeni a negyedikre?” (Idegostály egy bizonyos kórházban.)

„Az rendben van, hogy maguk egyemisták. Na, én nem vagyok egy szadizmus, de hogy maguk ráfáznak, az rizikó.” (Állítólag így utasította rendre a falujában dolgozó és rendetlenkedő diákokat valaki.)

Vidám júniust kívánnak: Iklódyék

Az olyasféle önáltatás, hogy a háború elkerülhetetlen szükségszerűség, nem más, mint gyáva menekülés saját bűneinktől.
Jevgenij Alekszandrovics Jevtusenko

RÍMELŐ

REMÉNYIK SÁNDOR

A menekülő

Ha menni kell, magammal sokat vinnék,
Az egész édes, megszokott világot,
Rámástul sok, sok kedves drága képet
És egy pár szál préselt virágot,
Vinnék sok írást, magamét, meg másét,
Sok holt betűbe zárt eleven lelket,
S hogy mindenütt nyomomba szálljanak:
Megüzenném a hulló leveleknek.

Vinném az erdőt, hol örökké jártam,
Hintám, amelyen legelőször szálltam,
A keszkenőm, mivel rossz másba sírni,
A tollam, mert nem tudok mással írni,
Vinném a házunk, mely hátamra nőtt
Az utca kövét küszöbünk előtt!

Vinném... én Istenem, mi mindent vinnék!
Én Istenem, mi minden futna át
Gyötrődő lelkem alagútjain -
Olvasgatnám az ablakok sorát,
Simogatnám a fecskefészkeket,
S magamba színék minden verkliszót,
Mint bűbájos, mennyei éneket...

Utánam honvággyal tekintenének
Az ajtók mind, és mind a pitvarok,
Szeretnék mindent, mindent magammal vinni -
És mindent itt hagyok.

Kolozsvár, 1916. szeptember

